

CAP DE L'ESTAT

21086 *LLEI 41/2007, de 7 de desembre, per la qual es modifica la Llei 2/1981, de 25 de març, de regulació del mercat hipotecari i altres normes del sistema hipotecari i financer, de regulació de les hipoteques inverses i l'assegurança de dependència i per la qual s'estableix determinada norma tributària.* («BOE» 294, de 8-12-2007.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapiguen: que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

PREÀMBUL

I

El mercat hipotecari és un dels segments del sistema financer amb més influència en l'estabilitat macroeconòmica i financera. Del seu funcionament depèn el finançament de l'habitatge, que representa prop de dos terços del valor de la riquesa total de les llars espanyoles i condiciona les seves decisions de consum i inversió. Alhora, el crèdit hipotecari té un gran pes en el balanç de les entitats de crèdit i suposa més de la meitat del total del crèdit en el sector privat resident.

Cal recordar que el recent període d'extraordinària acceleració de l'activitat ha coincidit amb una notable estabilitat en la regulació del mercat hipotecari. Les normes bàsiques del marc jurídic relatives a la transparència, els mecanismes de mobilització de préstecs i la subrogació i novació no s'han alterat, de manera substancial, els últims anys.

Aquesta estabilitat contrasta amb la intensa producció normativa en la resta d'àmbits del sistema financer, i encara que la perdurabilitat de les normes sempre és desitjable, durant aquest temps han canviat alguns factors fonamentals les implicacions dels quals s'han d'introduir en el nostre ordenament jurídic. En particular, els últims deu anys s'ha produït una fase d'expansió del crèdit hipotecari amb finalitat residencial a Espanya. Aquesta expansió s'ha reflectit en el creixement del mercat espanyol de cèdules hipotecàries que ha assolit les primeres posicions per volum emès a Europa. El fort ritme de desenvolupament dels dos mercats ha avançat la necessitat de prendre mesures dirigides al seu funcionament correcte, de manera que es consolidi el creixement del mercat de títols hipotecaris, d'una banda, i no es discrimini regulatòriament entre les diferents opcions de préstec o crèdit hipotecari obertes als clients, de l'altra. Especialment, en una conjuntura actual de pujada moderada dels tipus d'interès de referència.

Les línies d'acció en què es pot estructurar aquesta Llei referida al mercat hipotecari són, fonamentalment, l'eliminació dels obstacles a l'oferta de nous productes, la modernització del règim de protecció mitjançant la recerca d'una transparència més efectiva, que permeti als prestataris prendre les seves decisions en funció del risc real dels productes i la millora dels instruments de finançament.

II

El capítol I, relatiu a la transparència en la contractació de crèdits i préstecs hipotecaris, estableix com a objectiu bàsic modernitzar el règim de protecció mitjançant la

recerca d'una transparència més efectiva, que permeti als prestataris prendre les seves decisions en funció del risc real dels productes. Per això a la Llei es modifica l'habilitació que, en l'actualitat, té el ministre d'Economia i Hisenda per dictar les normes que assegurin que en els contractes figuren explícitament i amb claredat els compromisos i drets de les parts, i aquesta habilitació s'amplia perquè el ministre d'Economia i Hisenda pugui regular, en especial, les qüestions referides a la transparència de les condicions financeres dels crèdits o préstecs hipotecaris.

Així mateix, s'estableix una referència explícita a la informació precontractual que les entitats de crèdit hagin de posar a disposició dels seus clients a fi d'assegurar que aquests, a l'hora de contractar els diferents productes bancaris, disposen de les dades més rellevants sobre les seves característiques i així estan en disposició de formar-se'n una opinió fundada. Així, s'habilita el ministre d'Economia i Hisenda perquè pugui determinar la informació mínima que les entitats de crèdit han de facilitar als seus clients amb anterioritat a la signatura de qualsevol contracte. Aquesta informació precontractual ha de permetre al client conèixer les característiques essencials dels productes sobre els quals pot contractar i avaluar si aquests productes s'ajusten a les seves necessitats i a la seva situació financera.

Les dues modificacions es realitzen tenint en compte la regulació i les pràctiques a la Unió Europea a fi de garantir la convergència en aquesta matèria.

III

El segon àmbit de modernització que s'aborda en aquesta Llei correspon als mecanismes de refinançament de les entitats de crèdit a través de l'emissió de cèdules hipotecàries i bons hipotecaris. La conjuntura favorable els últims anys del nostre mercat hipotecari i immobiliari és una gran oportunitat per consolidar el nostre mercat de títols hipotecaris. Aquest repte necessita millores reguladores i tècniques que fomentin la innovació i permetin un alt grau de flexibilitat a les entitats emissores d'aquests títols. Les millores tècniques introduïdes s'enfoquen en dues línies: una, primera, d'eliminació d'obstacles administratius que pesaven especialment sobre la figura dels bons hipotecaris i una, segona i de més impacte, consistent a fer possible una sofisticació més gran des del punt de vista financer de les emissions de cèdules i bons hipotecaris.

En primer lloc, en la cartera de crèdits i préstecs hipotecaris que serveix de garantia a les cèdules hipotecàries no s'inclouen els préstecs o crèdits que s'hagin adscrit a una emissió de bons hipotecaris o hagin estat objecte de participacions hipotecàries. Per facilitar la segregació dels crèdits i préstecs de la cartera de garantia de la resta dels que componen l'actiu de les entitats emissores s'ha previst un registre comptable especial. En aquest registre es recullen tots els préstecs i crèdits hipotecaris que configuren la garantia de les cèdules i, addicionalment, s'hi identifiquen els que compleixen els requisits de la secció II de la Llei 2/1981, de 25 de març, de regulació del mercat hipotecari, ja que això és necessari per computar el límit establert a l'emissió de cèdules que conté l'article 16. A més, aquest límit d'emissió es revisa per assegurar que es manté l'alta qualitat creditícia de les cèdules hipotecàries, i queda en el 80 per cent dels crèdits i préstecs hipotecaris que compleixen els requisits de la secció II esmentada.

En segon lloc, s'eliminen algunes traves administratives que han obstaculitzat el desenvolupament dels bons hipotecaris amb l'objectiu d'aconseguir un tracte administratiu neutral dels bons enfront del de les cèdules hipotecàries. Per a això desapareix la necessitat de nota al marge en el Registre de la Propietat per a cada una de les hipoteques afectades i la constitució, abans obligatòria,

d'un sindicat de tenidors de bons passa a ser potestativa. A més, s'igualen al tractament ja existent per a les cèdules en incloure el recurs a la responsabilitat patrimonial universal de l'emissor en cas que les garanties especials no cobreixin l'import del deute. Finalment, s'estableix que tots els préstecs i crèdits hipotecaris adscrits als bons han de complir els requisits de la secció II de la Llei, ja que la lògica d'aquest instrument és permetre l'emissió de títols hipotecaris d'alta qualitat creditícia a entitats amb més dificultats en el refinançament.

En tercer lloc, s'inclouen una sèrie de millores per als dos instruments: cèdules i bons hipotecaris que incrementen la possibilitat de sofisticació financera de les emissions. Destaquen la possibilitat d'incloure actius líquids de substitució en la cartera de l'emissió, cosa que contribueix a cobrir el risc de liquiditat davant un concurs eventual, i el reforç a la possibilitat de cobrir el risc de tipus d'interès a través de contractes de derivats financers associats a una emissió, que es produeix en entrar els fluxos econòmics generats per aquests instruments a favor de l'entitat en el conjunt d'actius segregats sobre els quals el tenidor del títol hipotecari és creditor amb privilegi especial.

IV

El capítol III aborda tres àmbits d'actuació respecte de les entitats de taxació, sota el principi bàsic de mantenir-ne i reforçar-ne la independència.

En primer lloc, es concreta el propi foment de la independència de les entitats de taxació. Es tracta d'aconseguir l'establiment d'un règim d'actuació de les societats de taxació que garanteixi la seva independència i l'absència de conflictes d'interès respecte de les entitats de crèdit que finalment concedeixen els préstecs hipotecaris, a través de dos mecanismes; un de general, el reglament intern de conducta al qual es poden sumar altres mitjans, i un altre d'agreujat, una comissió tècnica, encarregada de verificar el compliment dels requisits d'independència establerts pel reglament esmentat i, si s'escau, per altres mecanismes.

En segon lloc, s'efectuen modificacions en el règim sancionador de les entitats de taxació. D'una banda, es tipifiquen nous supòsits d'infracció derivats del nou règim d'obligacions que conté aquesta Llei i es revisa, en general, el quadre d'infraaccions, fruit de l'experiència adquirida en matèria d'exercici de la potestat sancionadora. D'altra banda, per raons de seguretat jurídica i de sistemàtica, es canvia la seu legal del règim esmentat, contingut, fins ara, en la disposició addicional desena de la Llei 3/1994, de 14 d'abril, per la qual s'adapta la legislació espanyola en matèria d'entitats de crèdit a la segona Directiva de coordinació bancària i s'introdueixen altres modificacions relatives al sistema financer. Així, en aquesta Llei es recullen, de manera íntegra, revisada i actualitzada, les infraaccions i sancions aplicables a aquest tipus d'entitats.

En tercer lloc, s'estableix un règim de participacions significatives, similar al previst per a les entitats de crèdit, que permeti controlar la composició de l'accionariat.

V

Un dels objectius d'aquesta Llei és assolir la neutralitat en el tractament regulador dels diversos tipus de crèdits i préstecs hipotecaris que s'ofereixen en el mercat. En l'actualitat hi ha una regulació sobre la comissió d'amortització anticipada en cas de subrogació del préstec hipotecari que, com que no està lligada directament al perjudici econòmic que pateix l'entitat de crèdit quan es produeix la subrogació esmentada, discrimina artificialment entre les diferents estructures de tipus d'interès possibles en un préstec hipotecari. Des de la perspectiva

de l'objectiu de protecció als clients el règim actual també és insatisfactori, ja que permet que aquests hagin d'abonar una comissió a l'entitat prestatària fins i tot quan l'amortització és beneficiosa per a aquesta última.

Aquesta Llei canvia, en primer lloc, la denominació de la comissió per amortització anticipada per la de compensació, ja que aquesta està més d'acord amb la seva naturalesa. En segon lloc, aquesta compensació per amortització anticipada es divideix entre la compensació que es fa a l'entitat per desistir d'un contracte i generar-li una pèrdua pels costos d'originació del préstec, i la compensació pel risc de tipus d'interès de l'entitat quan s'amortitza anticipadament en conjuntures de baixades en els tipus d'interès. S'introdueixen dos elements perquè aquesta segona compensació tingui relació amb la pèrdua econòmica real per a l'entitat. El primer és l'establiment d'una base de càlcul que reflecteixi de manera més precisa l'exposició al risc de l'entitat. El segon és la prohibició del cobrament de la compensació en els casos en què l'amortització genera un guany de capital per a l'entitat prestatària, i per tant no té una motivació econòmica.

Aquest nou règim de compensació per amortització anticipada substitueix l'anterior de comissió per als préstecs hipotecaris concertats a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, de manera que en cap contracte no es pot cobrar pels dos conceptes.

VI

Al capítol V es realitzen les actuacions relatives al càlcul dels costos aranzelaris relatius als préstecs o crèdits hipotecaris. Tot això amb l'objectiu general de reduir i fomentar la transparència dels costos de transacció de les operacions del mercat hipotecari. Tenint en compte la regulació establerta per la Llei 36/2003, d'11 de novembre, de mesures de reforma econòmica, relativa als costos aranzelaris de les escriptures de novació modificativa i de subrogació dels préstecs hipotecaris, s'ha de seguir aprofundint en la transparència i reducció d'aquests aranzels, així com estendre les bonificacions esmentades al cas de les cancel·lacions que no tenen com a finalitat la subrogació i als crèdits hipotecaris. A aquest efecte s'estableix la determinació dels aranzels notarials prenent com a base els drets previstos per als «Documents sense quantia» i la determinació dels aranzels registrals prenent com a base els drets establerts per a les «Inscripcions», amb la reducció màxima establerta per la Llei 36/2003, d'11 de novembre, de mesures de reforma econòmica, del 90 per cent per a tot tipus d'operacions.

VII

Al capítol VI es flexibilitza el mercat hipotecari i es regulen les hipoteques de màxim, també anomenades doctrinalment «flotants». La accesorietat i determinació que regeix en les hipoteques ordinàries exclou del nostre ordenament jurídic actual com a hipoteques ordinàries o de trànsit les hipoteques en què les obligacions garantides són diverses o en què es barregen obligacions presents i futures. Això determina necessàriament que s'hagin de constituir tantes hipoteques com obligacions es pretenen garantir, fet que, a més d'encarir l'operació, no és competitiu en la pràctica bancària.

El que es pretén mitjançant aquesta reforma és generalitzar la possibilitat de garantir amb hipoteca de màxim altres relacions jurídiques molt diverses, si bé s'ha considerat convenient limitar-ho a les entitats de crèdit i no a qualsevol creditor, atesa la normativa de supervisió especial a què aquelles estan sotmeses. La hipoteca de màxim permet admetre nous productes hipotecaris fins ara rebutjats.

La sentida necessitat d'avançar i flexibilitzar el règim jurídic de les hipoteques, amb requisits i figures jurídiques que acullin les noves demandes, obliga també tots els operadors que intervenen en el procés formatiu dels contractes i de les garanties reals, especialment els notaris i els registradors de la propietat, de manera que com a operadors jurídics, en la redacció dels documents i en la pràctica dels assentaments, entenguin dirigida la seva tasca en el sentit d'orientar i facilitar l'accés al Registre dels títols autoritzats pels mitjans legals existents, per aconseguir que la propietat i els drets reals imposats sobre aquesta quedin sota l'empара del règim de publicitat i seguretat jurídica preventiva, i en gaudeixin dels beneficis, de conformitat, en tot cas, amb les disposicions legals i reglamentàries que determinen el contingut propi de la inscripció registral, els requisits per a la seva extensió, i els seus efectes.

Altres mesures dirigides a impulsar el mercat hipotecari de préstecs hipotecaris tenen per objecte precisar el contingut que ha de tenir la inscripció del dret real d'hipoteca, i evitar qualificacions registrals discordants que impedeixin la uniformitat en la configuració registral del dret que imposa la seva contractació en massa. Amb aquesta finalitat s'estableix que en la inscripció del dret real d'hipoteca s'ha d'expressar l'import del principal del deute i, si s'escau, el dels interessos pactats, o, l'import màxim de la responsabilitat hipotecària, i identificar les obligacions garantides, sigui quina sigui la seva naturalesa i durada. Les altres clàusules financeres, com ara les relatives al venciment anticipat, garantides per hipoteca, s'han de fer constar en l'assentament en els termes que resultin de l'escriptura de formalització, però sempre que s'hagi obtingut la qualificació registral favorable de les clàusules de contingut real.

D'altra banda, la novació dels préstecs hipotecaris en benefici del deutor es veu dificultada per la interpretació restrictiva que del concepte de novació modificativa feia la Llei 2/1994, de 30 de març, sobre subrogació de préstecs hipotecaris. El que ara s'adopta és una interpretació més àmplia de quan hi ha novació modificativa, de manera que es considera que hi ha mera modificació i no extinció de la relació jurídica i constitució d'una de nova en els supòsits següents: ampliació o reducció de capital, la prestació o modificació de les garanties personals, alteració de les condicions del tipus d'interès inicialment pactat o vigent; alteració del termini, del mètode o sistema d'amortització i de qualssevol altres condicions financeres del préstec.

S'elimina la inseguretat jurídica causada per la subsistència de referències a disposicions expressament derogades en altres que es mantenen en vigor després de l'entrada en vigor de la Llei 22/2003, de 9 de juliol, concursal.

Així mateix, s'estableix un marc adequat que permet la possibilitat de mobilització dels crèdits o préstecs garantits amb primera hipoteca mobiliària o penyora sense desplaçament.

VIII

Pel que fa a les novetats que aquesta Llei introdueix en les disposicions addicionals, s'han de tenir en compte alguns antecedents legislatius rellevants. En primer lloc, la Llei 39/2006, de 14 de desembre, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència, la disposició addicional setena de la qual, «Instruments privats per a la cobertura de dependència», disposa que el Govern en el termini de sis mesos ha de promoure les modificacions legislatives que siguin procedents per regular la cobertura privada de les situacions de dependència, i que, amb la finalitat de facilitar el cofinançament per part

dels beneficiaris dels serveis que s'estableixen a la Llei, s'ha de promoure la regulació del tractament fiscal dels instruments privats de cobertura de la dependència.

En segon lloc, i encara que no ho sigui en l'ordre cronològic, la Llei 35/2006, de 28 de novembre, de l'impost sobre la renda de les persones físiques i de modificació parcial de les lleis dels impostos sobre societats, sobre la renda de no residents i sobre el patrimoni, introdueix una sèrie de mesures de foment fiscal de la cobertura de la dependència mitjançant assegurances privades i plans de pensions, i modifica la regulació substantiva d'aquests últims.

Fer líquid el valor de l'habitatge mitjançant productes financers podria contribuir a pal·liar un dels grans problemes socioeconòmics que tenen Espanya i la majoria de països desenvolupats: la satisfacció de l'increment de les necessitats de renda durant els últims anys de la vida. La hipoteca inversa regulada en aquesta Llei es defineix com un préstec o crèdit hipotecari del qual el propietari de l'habitatge realitza disposicions, normalment periòdiques, encara que la disposició pugui ser d'una sola vegada, fins a un import màxim determinat per un percentatge del valor de taxació en el moment de la constitució. Quan s'assoleix el percentatge esmentat, el més gran o dependent deixa de disposar de la renda i el deute continua generant interessos. La recuperació per part de l'entitat del crèdit disposat més els interessos es produeix normalment d'una vegada quan mor el propietari, mitjançant la cancel·lació del deute per part dels hereus o l'execució de la garantia hipotecària per part de l'entitat de crèdit.

No hi ha dubte, doncs, que el desenvolupament d'un mercat d'hipoteques inverses que permetin als més grans utilitzar part del seu patrimoni immobiliari per augmentar la seva renda ofereix un gran potencial de generació de beneficis econòmics i socials. La possibilitat de gaudir en vida de l'estalvi acumulat en l'habitatge augmentaria enormement la capacitat per suavitzar el perfil de renda i consum al llarg del cicle vital, amb el consegüent efecte positiu sobre el benestar.

En relació amb l'assegurança de dependència, el seu contingut incorpora la regulació dels instruments privats per a la cobertura de la dependència, que es pot articular o bé a través d'un contracte d'assegurança subscrit amb entitats asseguradores, incloses les mutualitats de previsió social, o bé a través d'un pla de pensions.

La cobertura de la dependència realitzada a través d'un contracte d'assegurança obliga l'assegurador, per al cas que es produeixi la situació de dependència, de conformitat amb el que disposa la normativa reguladora de la promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència, i dins els termes establerts a la Llei i en el contracte, a complir la prestació convinguda amb la finalitat d'atendre, totalment o parcialment, directament o indirectament, les conseqüències perjudicials per a l'assegurat que es deriven d'aquesta situació. Aquestes assegurances les poden contractar les entitats asseguradores que disposin de l'autorització administrativa preceptiva per a l'exercici de l'activitat asseguradora en els rams de vida o malaltia. Pel que fa als plans de pensions que prevegin la cobertura de la contingència de dependència ho han de recollir de manera expressa en les seves especificacions.

La Llei acaba amb set disposicions finals, a més de les relatives a l'habilitació normativa, el caràcter bàsic i els títols competencials i l'entrada en vigor, que inclouen la modificació d'altres tantes normes financeres amb l'objectiu de fer possible el compliment de les normes contingudes al cos principal d'aquesta Llei.

CAPÍTOL I

Transparència en la contractació de préstecs i crèdits hipotecaris

Article 1. *Modificació de la Llei 26/1988, de 29 de juliol, sobre disciplina i intervenció de les entitats de crèdit.*

1. L'article 48, apartat 2, lletra a) de la Llei 26/1988, de 29 de juliol, sobre disciplina i intervenció de les entitats de crèdit, passa a tenir el text següent:

«a) Establir que els corresponents contractes es formalitzin per escrit i dictar les normes necessàries per assegurar que reflecteixin de manera explícita i amb la claredat necessària els compromisos contractats per les parts i els drets d'aquestes davant les eventualitats pròpies de cada classe d'operació, en especial, les qüestions referides a la transparència de les condicions financeres dels crèdits o préstecs hipotecaris. A aquest efecte, pot determinar les qüestions o eventualitats que els contractes referents a operacions financeres típiques amb la seva clientela han de tractar o preveure de manera expressa, exigir l'establiment per part de les entitats de models per a aquells i imposar alguna modalitat de control administratiu sobre aquests models. La informació relativa a la transparència dels crèdits o préstecs hipotecaris, sempre que la hipoteca recaigui sobre un habitatge, s'ha de subministrar amb independència de la seva quantia.»

2. S'hi introdueix una nova lletra h), a l'apartat 2 de l'article 48.2 de la Llei 26/1988, de 29 de juliol, sobre disciplina i intervenció de les entitats de crèdit, amb el tenor literal següent:

«h) Determinar la informació mínima que les entitats de crèdit han de facilitar als seus clients amb antelació raonable al fet que aquests assumeixin qualsevol obligació contractual amb l'entitat o acceptin qualsevol contracte o oferta de contracte, així com les operacions o contractes bancaris en què aquesta informació precontractual és exigible. La informació esmentada té per objecte permetre al client conèixer les característiques essencials dels productes proposats i avaluar si aquests s'ajusten a les seves necessitats i, quan se'n pugui veure afectada, a la seva situació financera.»

CAPÍTOL II

Mecanismes de refinançament

Article 2. *Modificació de la Llei 2/1981, de 25 de març, de regulació del mercat hipotecari.*

1. Es dóna una nova redacció a l'article 1 de la Llei 2/1981, de 25 de març, de regulació del mercat hipotecari, amb el tenor literal següent:

«Article 1.

Les entitats financeres a què es refereix aquesta Llei poden concedir préstecs hipotecaris i emetre els títols necessaris per al seu finançament, d'acord amb els requisits i les finalitats que aquesta estableix, sense perjudici que aquestes entitats o altres puguin emetre i transmetre obligacions, amb garantia o sense, de conformitat amb la legislació vigent.

Aquesta Llei, així com la seva normativa de desplegament, és aplicable a tots els títols que s'hi regulen i que s'emeten en territori espanyol.»

2. Es dóna una nova redacció a l'article 2 de la Llei 2/1981, de 25 de març, de regulació del mercat hipotecari, amb el tenor literal següent:

«Article 2.

Les entitats de crèdit que, a continuació, es detallen poden atorgar préstecs i crèdits i emetre els títols que es regulen per aquesta Llei, en les condicions que reglamentàriament es determinin:

- a) els bancs i, quan així ho permetin els seus respectius estatuts, les entitats oficials de crèdit,
- b) les caixes d'estalvis i la Confederació Espanyola de Caixes d'Estalvis,
- c) les cooperatives de crèdit,
- d) els establiments financers de crèdit.»

3. Es dóna una nova redacció als paràgrafs primer, segon i quart i s'introdueix un nou paràgraf cinquè a l'article 5 de la Llei 2/1981, de 25 de març, de regulació del mercat hipotecari, amb el tenor següent:

«Article 5.

Els préstecs i crèdits a què es refereix aquesta Llei han d'estar garantits, en tot cas, per hipoteca immobiliària constituïda amb rang de primera sobre el ple domini de la totalitat de la finca. Si sobre el mateix immoble graven altres hipoteques o està afecte a prohibicions de disposar, condició resolutòria o qualsevol altra limitació del domini, s'ha de procedir a la cancel·lació d'unes i altres o a posposar-les a la hipoteca que es constitueix prèviament a l'emissió dels títols.

El préstec o crèdit garantit amb aquesta hipoteca no pot excedir el 60 per cent del valor de taxació del bé hipotecat. Quan es financi la construcció, rehabilitació o adquisició d'habitatges, el préstec o crèdit pot assolir el 80 per cent del valor de taxació, sense perjudici de les excepcions que preveu aquesta Llei.

Dins els préstecs i crèdits a què es refereix aquest article es poden incloure aquells altres que estiguin garantits per immobles situats dins la Unió Europea mitjançant garanties de naturalesa equivalent a les que es defineixen en aquesta Llei.

Reglamentàriament s'han de determinar:

1. Els béns que no poden ser admesos en garantia, a causa que per la seva naturalesa no representin un valor prou estable i durador. En cap cas no poden ser exclosos com a béns hipotecables els habitatges de caràcter social que gaudeixin de protecció pública.

2. Els supòsits en què pugui excedir la relació del 60 per cent entre el préstec o crèdit garantit i el valor del bé hipotecat, amb el límit màxim del 80 per cent, així com aquells en què l'Administració, en funció de les característiques dels béns hipotecats, pugui establir percentatges inferiors al 60 per cent. En tot cas s'aplica el límit màxim del 80 per cent als préstecs i crèdits garantits amb hipoteca sobre habitatges subjectes a un règim de protecció pública.

3. Les condicions de l'emissió dels títols que s'emeten amb garantia hipotecària sobre immobles en construcció.

4. Les condicions en què es podria superar la relació del 80 per cent entre el préstec o crèdit garantit i el valor de l'habitatge hipotecat, sense excedir el 95 per cent del valor esmentat, mitjançant garanties addicionals prestades per entitats asseguradores o entitats de crèdit.

5. La forma en què s'aprecia l'equivalència de les garanties reals que graven immobles situats en altres estats membres de la Unió Europea i les con-

dicions de l'emissió de títols que s'emetin prenent-los com a garantia.»

4. Es dóna una nova redacció a l'article 11 de la Llei 2/1981, de 25 de març, de regulació del mercat hipotecari, amb el tenor següent:

«Article 11.

Les entitats a què es refereix l'article 2 que disposin de préstecs o crèdits hipotecaris amb els requisits establerts a la secció anterior poden emetre cèdules i bons hipotecaris, en sèrie o singularment i amb les característiques financeres que vulguin, d'acord amb el que disposen els articles següents. En particular, les cèdules i bons hipotecaris poden incloure clàusules d'amortització anticipada a disposició de l'emissor segons el que s'especifiqui en els termes de l'emissió. La realització d'aquestes emissions s'ha d'ajustar al règim previst a la Llei 24/1988, de 28 de juliol, del mercat de valors, sempre que, d'acord amb aquesta, sigui aplicable.»

5. Es dóna una nova redacció a l'article 12 de la Llei 2/1981, de 25 de març, de regulació del mercat hipotecari, amb el tenor següent:

«Article 12.

Totes les entitats a què es refereix l'article 2 poden emetre les cèdules hipotecàries.

El capital i els interessos de les cèdules han d'estar especialment garantits, sense necessitat d'inscripció registral, mitjançant una hipoteca sobre totes les que en qualsevol temps constin inscrites a favor de l'entitat emissora i no estiguin afectes a emissió de bons hipotecaris, sens perjudici de la responsabilitat patrimonial universal d'aquesta i, si n'hi ha, pels actius de substitució que preveu l'apartat dos de l'article 17 i pels fluxos econòmics generats pels instruments financers derivats vinculats a cada emissió, en les condicions que es determinin reglamentàriament.

L'entitat emissora de les cèdules hipotecàries ha de portar un registre comptable especial dels préstecs i crèdits que serveixen de garantia a les emissions de cèdules hipotecàries i, si n'hi ha, dels actius de substitució immobilitzats per donar-los cobertura, així com dels instruments financers derivats vinculats a cada emissió. Aquest registre comptable especial ha d'identificar així mateix, a efectes del càlcul del límit establert a l'article 16, d'entre tots els préstecs i crèdits registrats, els que compleixen les condicions exigides a la secció segona d'aquesta Llei. Els comptes anuals de l'entitat emissora han de recollir, en la forma que es determini reglamentàriament, les dades essencials del registre esmentat.

A les emissions de cèdules no els és aplicable el capítol X del Reial decret legislatiu 1564/1989, de 22 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de societats anònimes. Tampoc no s'inscriuen en el Registre Mercantil.»

6. Es dóna una nova redacció a l'article 13 de la Llei 2/1981, de 25 de març, de regulació del mercat hipotecari, amb el tenor següent:

«Article 13.

Totes les entitats a què es refereix l'article 2 poden emetre els bons hipotecaris.

El capital i els interessos dels bons han d'estar especialment garantits, sense necessitat d'inscripció registral, per hipoteca sobre els préstecs i crèdits hipotecaris afectes a escriptura pública, sens perjudici de la responsabilitat patrimonial universal de l'entitat emissora, i, si n'hi ha, pels actius de substi-

tució que preveu l'apartat segon de l'article 17 afectes a escriptura pública i pels fluxos econòmics generats pels instruments financers derivats vinculats a cada emissió, en les condicions que es determinin reglamentàriament.

Tots els préstecs i crèdits hipotecaris afectes a una emissió de bons hipotecaris han de complir els requisits de la secció II d'aquesta Llei.

L'entitat emissora dels bons hipotecaris ha de portar un registre comptable especial dels préstecs i crèdits hipotecaris afectes a l'emissió i, si n'hi ha, dels actius de substitució inclosos en la cobertura, així com dels instruments financers derivats vinculats a l'emissió.

Es pot constituir un sindicat de tenidors de bons, quan aquests s'emetin en sèrie, en aquest cas l'entitat emissora ha de designar un comissari que concorri a l'atorgament de l'escriptura pública esmentada al segon paràgraf d'aquest article en nom dels futurs tenidors de bons. Aquesta persona, el nomenament de la qual l'ha de ratificar l'assemblea de tenidors de bons, és president del sindicat, i, a més de les facultats que li hagin estat conferides en l'escriptura esmentada o les que li atribueixi la dita assemblea, té la representació legal del sindicat, pot comprovar que l'entitat manté el percentatge a què es refereix l'article 17.1, i exercir les accions que corresponguin a aquell.

El president, així com el sindicat pel que fa a la seva composició, facultats i competències, es regeixen per les disposicions del capítol X del text refós de la Llei de societats anònimes, aprovat pel Reial decret legislatiu 1564/1989, de 22 de desembre, en el que no s'oposin a les que conté aquesta Llei.»

7. Es dóna una nova redacció a l'article 14 de la Llei 2/1981, de 25 de març, de regulació del mercat hipotecari, amb el tenor següent:

«Article 14.

Les cèdules i bons hipotecaris incorporen el dret de crèdit del seu tenidor enfront de l'entitat emissora, garantit en la forma que disposen els articles 12 i 13, i comporten l'execució per reclamar de l'emissor el pagament, després del seu venciment. Els tenidors dels títols esmentats tenen el caràcter de creditors amb preferència especial que assenyala el número 3r de l'article 1.923 del Codi civil enfront de qualssevol altres creditors, amb relació a la totalitat dels préstecs i crèdits hipotecaris inscrits a favor de l'emissor quan es tracti de cèdules, llevat dels que serveixin de cobertura als bons, i amb relació als préstecs i crèdits hipotecaris afectes quan es tracti de bons i, en els dos casos, amb relació als actius de substitució i als fluxos econòmics generats pels instruments financers derivats vinculats a les emissions, si n'hi ha. Els tenidors dels bons d'una emissió tenen prelación sobre els tenidors de les cèdules quan concorrin sobre un préstec o crèdit afecte a l'emissió esmentada. Tots els tenidors de cèdules, sigui quina sigui la seva data d'emissió tenen la mateixa prelación sobre els préstecs i crèdits que les garanteixen i, si n'hi ha, sobre els actius de substitució i sobre els fluxos econòmics generats pels instruments financers derivats vinculats a les emissions.

En cas de concurs de l'emissor, els tenidors de cèdules i bons hipotecaris gaudeixen del privilegi especial establert al número 1r de l'apartat 1 de l'article 90 de la Llei 22/2003, de 9 de juliol, concursal.

Sens perjudici del que s'ha dit anteriorment, durant el concurs s'han d'atendre, d'acord amb el que preveu el número 7è de l'apartat 2 de l'article

84 de la Llei 22/2003, de 9 de juliol, concursal, i com a crèdits contra la massa, els pagaments que corresponguin per amortització de capital i interessos de les cèdules i bons hipotecaris emesos i pendents d'amortització en la data de sol·licitud del concurs fins a l'import dels ingressos percebuts pel concursat dels préstecs i crèdits hipotecaris i, si n'hi ha, dels actius de substitució que recolzin les cèdules i bons hipotecaris i dels fluxos econòmics generats pels instruments financers vinculats a les emissions.

En cas que, per un desfasament temporal, els ingressos percebuts pel concursat siguin insuficients per atendre els pagaments esmentats al paràgraf anterior, l'administració concursal els ha de satisfer mitjançant la liquidació dels actius de substitució afectes a l'emissió i, si això és insuficient, ha d'efectuar operacions de finançament per complir el mandat de pagament als cedulistes o tenidors de bons, i el finançador s'ha de subrogar en la posició d'aquests.

En cas que s'hagi de procedir de conformitat amb el que assenyala el número 3 de l'article 155 de la Llei 22/2003, de 9 de juny, concursal, el pagament a tots els titulars de cèdules emeses per l'emissor s'ha d'efectuar a prorrata, independentment de les dates d'emissió dels seus títols. Si un mateix crèdit està afecte al pagament de cèdules i a una emissió de bons, s'ha de pagar primer als titulars dels bons.»

8. Es dona una nova redacció a l'article 16 de la Llei 2/1981, de 25 de març, de regulació del mercat hipotecari, amb el tenor següent:

«Article 16.

Les entitats no poden emetre cèdules hipotecàries per un import superior al 80 per cent dels capitals no amortitzats dels préstecs i crèdits hipotecaris de la seva cartera que reuneixin els requisits establerts a la secció II, un cop deduït l'import dels afectats a bons hipotecaris.

Les cèdules hipotecàries poden estar recolzades fins a un límit del 5 per cent del principal emès pels actius de substitució enumerats a l'apartat segon de l'article 17.»

9. Es dona una nova redacció a l'article 17 de la Llei 2/1981, de 25 de març, de regulació del mercat hipotecari, amb el tenor següent:

«Article 17.

U. El valor actualitzat dels bons hipotecaris ha de ser inferior, almenys, en un 2 per cent al valor actualitzat dels préstecs i crèdits hipotecaris afectats. Reglamentàriament s'ha de determinar la manera de calcular el valor actualitzat.

Dos. Els bons hipotecaris poden estar recolzats fins a un límit del 10 per cent del principal de cada emissió pels actius de substitució següents:

a) valors de renda fixa representats mitjançant anotacions en compte emesos per l'Estat, altres estats membres de la Unió Europea o l'Institut de Crèdit Oficial,

b) cèdules hipotecàries admeses a cotització en un mercat secundari oficial, o en un mercat regulat, sempre que aquestes cèdules no estiguin garantides per cap préstec o crèdit amb garantia hipotecària concedit pel mateix emissor dels bons ni per altres entitats del seu grup,

c) bons hipotecaris admesos a cotització en un mercat secundari oficial, o en un mercat regulat, amb una qualificació creditícia equivalent a la del

Regne d'Espanya, sempre que aquests valors no estiguin garantits per cap préstec o crèdit amb garantia hipotecària concedit per la mateixa entitat emissora dels bons, ni per altres entitats del seu grup,

d) valors emesos per Fons de Titulització Hipotecària o per Fons de Titulització d'Actius admesos a cotització en un mercat secundari oficial, o en un mercat regulat, amb una qualificació creditícia equivalent a la del Regne d'Espanya, sempre que aquests valors no estiguin garantits per cap préstec o crèdit concedit per la mateixa entitat emissora dels bons hipotecaris, ni per altres entitats del seu grup,

e) altres valors de renda fixa admesos a cotització en un mercat secundari oficial, o en un mercat regulat, amb una qualificació creditícia equivalent a la del Regne d'Espanya, sempre que aquests valors no hagin estat emesos per la mateixa entitat emissora dels bons hipotecaris, ni per altres entitats del seu grup,

f) altres actius de baix risc i alta liquiditat que es determinin reglamentàriament.»

10. Es dona una nova redacció a l'article 18 de la Llei 2/1981, de 25 de març, de regulació del mercat hipotecari, amb el tenor següent:

«Article 18.

U. L'emissor està obligat a mantenir en tot moment els percentatges a què es refereixen els dos articles anteriors.

Dos. Si per raó de l'amortització dels préstecs o crèdits, l'import de les cèdules i bons emesos excedeix, respectivament, els límits assenyalats, les entitats poden optar per adquirir els seus propis bons, cèdules o participacions hipotecàries fins a restablir la proporció o, en cas que es produeixi la cancel·lació d'hipoteques afectes a una emissió de bons, substituir-les per altres que reuneixin les condicions exigides, i aquestes queden afectes mitjançant l'escriptura pública corresponent.»

CAPÍTOL III

Entitats de taxació

Article 3. *Foment de la independència de les entitats de taxació.*

1. Es dona una nova redacció al títol de la secció I de la Llei 2/1981, de 25 de març, de regulació del mercat hipotecari, que passa a titular-se:

«SECCIÓ I. ENTITATS FINANCERES I SOCIETATS DE TAXACIÓ»

2. Es dona una nova redacció a l'article 3 de la Llei 2/1981, de 25 de març, de regulació del mercat hipotecari, que passa a tenir la redacció següent:

«Article 3.

1. Les societats de taxació i els serveis de taxació de les entitats de crèdit estan sotmesos als requisits d'homologació prèvia, independència i secret que s'estableixin reglamentàriament.

2. Les societats de taxació que prestin els seus serveis a entitats de crèdit del seu mateix grup, així com les societats de taxació els ingressos totals de les quals derivin, en el període temporal que s'estableixi reglamentàriament, almenys en un 25 per cent de la seva relació de negoci amb una entitat de crèdit o amb el conjunt d'entitats de crèdit d'un mateix grup, han de disposar, sempre que alguna d'aquestes entitats de crèdit hagi emès títols hipotecaris,

tecaris i en tinguin en circulació, de mecanismes adequats per afavorir la independència de l'activitat de taxació i evitar conflictes d'interès, especialment amb els directius o les unitats de l'entitat de crèdit que, sense competències específiques en l'anàlisi o la gestió de riscos, estiguin relacionats amb la concessió o comercialització de crèdits o préstecs hipotecaris.

Aquests mecanismes han de consistir almenys en un reglament intern de conducta que estableixi les incompatibilitats dels seus directius i administradors i els altres aspectes que segons l'entitat, atenent la seva mida, tipus de negoci i altres característiques, siguin més adequats. El Banc d'Espanya ha de verificar els mecanismes esmentats i pot establir els requisits mínims que hagin de complir amb caràcter general les entitats i requerir a les entitats, de manera raonada, perquè adoptin les mesures addicionals que siguin necessàries per preservar la seva independència professional.

L'obligació de disposar d'aquests mecanismes també afecta els mateixos serveis de taxació de les entitats de crèdit, i les societats de taxació controlades per o en les que exerceixin una influència notable en la seva gestió, accionistes amb interessos específics en la promoció o comercialització d'immobles, o en activitats que, segons el parer del Banc d'Espanya, siguin de naturalesa anàloga.

3. Les entitats de crèdit que hagin emès i tinguin en circulació títols hipotecaris i disposin de serveis de taxació o encarreguin taxacions a una societat de taxació del seu mateix grup han de constituir una comissió tècnica que verifiqui el compliment dels requisits d'independència continguts en els mecanismes esmentats a l'apartat anterior. Aquesta comissió ha d'elaborar un informe anual, que ha de remetre al consell d'administració o òrgan equivalent de l'entitat, sobre el grau de compliment de les exigències esmentades. Aquest informe anual s'ha de remetre igualment al Banc d'Espanya.»

Article 4. Règim sancionador.

S'incorpora un nou article 3 bis a la Llei 2/1981, de 25 de març, de regulació del mercat hipotecari, amb la redacció següent:

«Article 3 bis.

1. Les societats de taxació i les entitats de crèdit que disposin de serveis propis de taxació han de respectar les normes aplicables en les valoracions de béns que tinguin per objecte el mercat hipotecari o altres finalitats financeres, redactar amb veracitat els certificats i informes que emetin i actuar en tot moment amb diligència professional. L'incompliment de qualssevol de les seves obligacions determina l'aplicació del règim sancionador previst en aquest article.

2. Les infraccions es qualifiquen com molt greus, greus i lleus.

a) Es consideren infraccions molt greus:

1a. L'incompliment, durant un període superior a sis mesos, del requisit del capital social mínim exigible per exercir l'activitat de taxació en la legislació del mercat hipotecari, així com, durant el mateix període, l'absència, o la cobertura per un import inferior a l'exigible, de l'assegurament de la responsabilitat civil establert en aquesta mateixa normativa.

2a. L'exercici d'activitats alienes al seu objecte social legalment determinat, llevat que tinguin un caràcter merament ocasional o aïllat.

3a. Presentar deficiències en l'organització administrativa, tècnica o de personal, incloses les exigències mínimes d'administradors o professionals titulats, o en els procediments de control intern, quan a causa d'aquestes deficiències no quedi assegurada la capacitat de l'entitat per conèixer la situació i les condicions del mercat immobiliari en què actua, el compliment uniforme de les normes de valoració aplicables, la seva independència professional d'accionistes o clients, o el control de les obligacions de secret o incompatibilitats a què estan subjectes els professionals al seu servei.

4a. L'incompliment per part dels signants dels informes de taxació dels requisits de titulació professional previstos reglamentàriament.

5a. L'emissió de certificats o informes de taxació en el contingut dels quals s'aprecii de manera manifesta:

a) La falta de veracitat en la valoració i, en particular, la falta de concordança amb les dades i proves obtingudes en l'activitat de valoració efectuada.

b) La falta de prudència valorativa quan l'emissió dels documents esmentats es faci a l'efecte de valorar béns aptes, ja sigui per servir de garantia de crèdits que formin o hagin de formar part de la cobertura de títols hipotecaris, ja sigui per cobrir les provisions tècniques de les entitats asseguradores o del patrimoni immobiliari dels fons de pensions, o per a qualsevol altra finalitat en què sigui exigible l'aplicació del principi de prudència valorativa.

En tot cas, es presumeix l'existència de falta de veracitat manifesta o, si s'escau, de falta de prudència valorativa manifesta quan, com a conseqüència de les valoracions reflectides en algun dels documents esmentats, es generi la falsa aparença que una entitat de crèdit, una entitat asseguradora, un fons de pensions o una altra entitat de naturalesa financera compleixen les garanties financeres exigibles a aquestes.

6a. La resistència, negativa o obstrucció a la tasca inspectora del Banc d'Espanya, de la Comissió Nacional del Mercat de Valors o de la Direcció General d'Assegurances i Fons de Pensions en l'àmbit de les seves respectives competències, sempre que hi hagi un requeriment exprés i per escrit sobre això.

7a. L'incompliment de les normes d'independència recollides als reglaments interns previstos a l'apartat 2 de l'article 3 d'aquesta Llei.

8a. Posar en perill la gestió sana i prudent d'una societat de taxació mitjançant la influència exercida pel titular d'una participació significativa, de conformitat amb la regulació prevista reglamentàriament.

9a. Les infraccions greus, quan durant els cinc anys anteriors a la seva comissió hagi estat imposada una sanció ferma pel mateix tipus d'infracció.

b) Es consideren infraccions greus:

1a. L'incompliment del requisit de capital mínim exigible per exercir l'activitat de taxació en la legislació del mercat hipotecari, quan no suposi una infracció molt greu, així com les deficiències que s'apreciïn en la pòlissa d'assegurança de responsabilitat civil, llevat que tinguin caràcter merament ocasional o aïllat o suposin exclusions excepcio-

nals de determinats danys d'acord amb les pràctiques habituals en la cobertura asseguradora.

2a. Presentar deficiències en l'organització administrativa, tècnica o de personal, incloses les exigències mínimes d'administradors o professionals titulats, en els procediments de control intern, una vegada hagi transcorregut el termini concedit perquè les autoritats competents les esmenin i sempre que això no constitueixi una infracció molt greu.

3a. L'emissió de certificats de taxació que no siguin conformes amb l'informe de taxació efectuat, llevat que tingui caràcter merament ocasional o aïllat.

4a. L'emissió de certificats o informes en el contingut dels quals s'aprecii:

a) La falta de veracitat i, en particular, la falta de concordança amb les dades i proves obtingudes en l'activitat de valoració efectuada, així com els incompliments continuats dels principis, procediments, comprovacions i instruccions de valoració previstos en la normativa aplicable.

b) La falta de prudència valorativa, quan l'emissió dels documents esmentats es faci a l'efecte de valorar béns aptes, ja sigui per servir de garantia de crèdits que formin o hagin de formar part de la cobertura de títols hipotecaris, ja sigui per cobrir les provisions tècniques de les entitats asseguradores o del patrimoni immobiliari dels fons de pensions, o per a qualsevol altra finalitat en què sigui exigible l'aplicació del principi de prudència valorativa, llevat que aquesta falta tingui caràcter ocasional o aïllat.

En els dos casos sempre que les conductes no constitueixin una infracció molt greu.

5a. Qualsevol altre incompliment de les normes de taxació que pugui causar un perjudici econòmic a tercers o a la persona a la qual es presta el servei.

6a. La falta de tramesa de les dades que s'hagin de subministrar al Banc d'Espanya, a la Comissió Nacional del Mercat de Valors o a la Direcció General d'Assegurances i Fons de Pensions, o la seva falta de veracitat quan amb això es dificulti l'apreciació de l'activitat realitzada per l'entitat o la seva situació patrimonial o organitzativa. A aquests efectes, s'entén que hi ha falta de remissió quan aquesta no es produeix en el termini concedit a aquest efecte, per l'òrgan competent, en sol·licitar per escrit el compliment de l'obligació o reiterar el requeriment.

7a. Els incompliments dels deures de secret professional, independència i incompatibilitat en l'exercici de les seves funcions que no donin lloc a infraccions molt greus, llevat que tinguin caràcter merament ocasional o aïllat.

8a. Les infraccions lleus, quan durant els dos anys anteriors a la seva comissió als serveis i societats de taxació s'hagi imposat una sanció ferma pel mateix tipus d'infracció.

c) Es consideren infraccions lleus les altres accions i omissions que suposin un incompliment de la normativa aplicable.

3. A les societats de taxació i a les entitats de crèdit que presten serveis de taxació, així com als seus administradors i directius, els són aplicables les sancions que preveu el capítol III del títol I de la Llei 26/1988, de 29 de juliol, de disciplina i intervenció de les entitats de crèdit, amb les modificacions següents:

a) La sanció de revocació de l'autorització s'entén substituïda per la de pèrdua definitiva de l'homologació per prestar serveis de taxació.

b) Per infraccions molt greus també es pot imposar la sanció de suspensió de l'homologació per prestar serveis de taxació entre un i cinc anys, i per infraccions greus la de suspensió d'aquesta homologació fins a un any.

c) Les sancions d'inhabilitació que preveu l'article 12 s'entenen referides tant a entitats de crèdit com a societats de taxació.

4. El procediment sancionador aplicable el regula el Reial decret 2119/1993, de 3 de desembre, sobre el procediment sancionador aplicable als subjectes que actuen en els mercats financers.

Quant a les competències sancionadores, cal atènyer-se al que preveu l'article 18 de la Llei 26/1988, de 29 de juliol, de disciplina i intervenció de les entitats de crèdit amb les modificacions següents:

a) El Banc d'Espanya ha d'incoar obligatòriament un procediment sancionador quan hi hagi una comunicació raonada d'un altre organisme o autoritat administrativa en què es posi de manifest que la prestació irregular dels serveis de taxació ha tingut repercussions en el seu camp d'actuació administrativa.

b) En el supòsit assenyalat a la lletra anterior, abans d'imposar-se la sanció, ha d'informar l'organisme o autoritat administrativa competent.

5. En les altres qüestions referents al règim sancionador és aplicable, amb les adaptacions que s'estableixin reglamentàriament, el que preveu la Llei 26/1988, de 29 de juliol, de disciplina i intervenció de les entitats de crèdit.

6. A les persones físiques i jurídiques, que sense estar homologades per exercir activitats de taxació ofereixin al públic la seva realització, els és aplicable el que preveu la disposició addicional desena de la Llei 26/1988, de 29 de juliol, de disciplina i intervenció de les entitats de crèdit, amb les adaptacions que s'estableixin reglamentàriament.»

Article 5.

S'incorpora un nou article 3 bis I) a la Llei 2/1981, de 25 de març, de regulació del mercat hipotecari, amb la redacció següent:

«Les entitats de crèdit, fins i tot les que disposin de serveis propis de taxació, han d'acceptar qualsevol taxació d'un bé aportada pel client, sempre que sigui certificada per un taxador homologat de conformitat amb el que preveu aquesta Llei i no estigui caducada segons el que es disposi legalment, i això sens perjudici que l'entitat de crèdit pugui realitzar les comprovacions que estimi pertinents, el cost de les quals en cap cas no pot repercutir al client que aporti el certificat.»

Article 6. Règim de participacions significatives.

S'incorpora un nou article 3 ter a la Llei 2/1981, de 25 de març, de regulació del mercat hipotecari, amb la redacció següent:

«1. Tota persona física o jurídica que pretengui adquirir, directament o indirectament, una participació significativa en una societat de taxació n'ha d'informar prèviament el Banc d'Espanya. Així mateix, s'ha de comunicar al Banc d'Espanya, quan en tinguin coneixement, les adquisicions o cessions de participacions en el seu capital que traspassin el nivell assenyalat a l'apartat 2 d'aquest article.

2. Als efectes d'aquesta Llei s'entén per participació significativa en una societat de taxació la que assoleixi, de manera directa o indirecta, almenys el 15 per cent del capital o dels drets de vot de la societat.

També té la consideració de participació significativa la que, sense arribar al percentatge assenyalat, permeti exercir una influència notable en la societat.

3. El Banc d'Espanya disposa d'un termini màxim de tres mesos, a comptar de la data en què hagi estat informat, per oposar-se, si s'escau, a l'adquisició pretesa. L'oposició es pot fundar en no considerar idoni l'adquirent. Entre altres factors, la idoneïtat s'aprecia en funció de:

a) L'honorabilitat comercial i professional dels accionistes. Aquesta honorabilitat es presumeix quan els accionistes siguin administracions públiques o entitats que en depenguin.

b) Els mitjans patrimonials de què disposen els accionistes esmentats per atendre els compromisos assumits.

c) La falta de transparència en l'estructura del grup al qual eventualment pugui pertànyer la societat, o l'existència de dificultats greus per inspeccionar o obtenir la informació necessària sobre el desenvolupament de les seves activitats.

Si el Banc no es pronuncia en el termini esmentat s'entén que accepta la pretensió.

4. Quan s'efectuï una de les adquisicions que regula l'apartat 1 d'aquest article sense haver-ne informat prèviament el Banc d'Espanya, o, si se l'ha informat i no hagin transcorregut encara els tres mesos previstos a l'apartat anterior, o si hi ha l'oposició expressa del Banc, es produeixen els efectes següents:

a) En tot cas, i de manera automàtica, no es poden exercir els drets polítics corresponents a les participacions adquirides irregularment. Si, no obstant això, s'arriben a exercir, els corresponents vots són nuls i els acords són impugnables en via judicial, segons el que preveu la secció 2 del capítol V del Reial decret legislatiu 1564/1989, de 22 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de societats anònimes, i a aquest efecte està legitimat el Banc d'Espanya.

b) A més, es poden imposar les sancions que preveu l'article 3 bis d'aquesta Llei.»

CAPÍTOL IV

Règim de la compensació per amortització anticipada

Article 7. Àmbit d'aplicació.

Aquest capítol és aplicable als contractes de crèdit o préstec hipotecari formalitzats amb posterioritat a l'entrada en vigor d'aquesta Llei i encara que no hi consti la possibilitat d'amortització anticipada, quan s'hi doni alguna de les circumstàncies següents:

Que es tracti d'un préstec o crèdit hipotecari i la hipoteca recaigui sobre un habitatge i el prestatari sigui una persona física.

Que el prestatari sigui una persona jurídica i tributi pel règim fiscal d'empreses de dimensió reduïda en l'impost sobre societats.

En els contractes de crèdit o préstec hipotecari esmentats no es pot cobrar cap comissió per amortització anticipada total o parcial.

En qualsevol cas, l'entitat està obligada a expedir la documentació bancària que acrediti el pagament del préstec sense cobrar cap comissió per això.

Article 8. Compensació per desistiment.

1. En les cancel·lacions subrogatòries i no subrogatòries, totals o parcials, que es produeixin en els crèdits o préstecs hipotecaris a què es refereix l'article anterior d'aquesta Llei, la quantitat a percebre per l'entitat creditora en concepte de compensació per desistiment no pot ser superior:

i) al 0,5 per cent del capital amortitzat anticipadament quan l'amortització anticipada es produeixi dins els cinc primers anys de vida del crèdit o préstec, o

ii) al 0,25 per cent del capital amortitzat anticipadament quan l'amortització anticipada es produeixi en un moment posterior a l'indicat al número anterior.

2. Si s'ha pactat una compensació per desistiment igual o inferior a la indicada a l'apartat anterior, la compensació a percebre per l'entitat creditora és la pactada.

Article 9. Compensació per risc de tipus d'interès.

1. En les cancel·lacions subrogatòries i no subrogatòries, totals o parcials, de crèdits o préstecs hipotecaris que es produeixin dins un període de revisió de tipus d'interès la durada pactada del qual sigui igual o inferior a dotze mesos l'entitat creditora no té dret a percebre cap quantitat en concepte de compensació per risc de tipus d'interès.

2. En les cancel·lacions subrogatòries i no subrogatòries, totals o parcials, de la resta de crèdits o préstecs hipotecaris, la compensació per risc de tipus d'interès és la pactada i depèn de si la cancel·lació genera un guany o una pèrdua de capital a l'entitat. S'entén per guany de capital per exposició al risc de tipus d'interès la diferència positiva entre el capital pendent en el moment de la cancel·lació anticipada i el valor de mercat del préstec o crèdit. Quan aquesta diferència llanci un resultat negatiu, s'entén que hi ha una pèrdua de capital per a l'entitat creditora.

El valor de mercat del préstec o crèdit es calcula com la suma del valor actual de les quotes pendents de pagament fins a la següent revisió del tipus d'interès i del valor actual del capital pendent que quedaria en el moment de la revisió si no es produeix la cancel·lació anticipada. El tipus d'interès d'actualització és el de mercat aplicable al termini restant fins a la següent revisió. El contracte de préstec ha d'especificar l'índex o tipus d'interès de referència que s'utilitzarà per calcular el valor de mercat d'entre els que determini el ministre d'Economia i Hisenda.

En cas de cancel·lació parcial s'ha d'aplicar al resultat de la fórmula anterior el percentatge del capital pendent que s'amortitza.

3. L'entitat creditora no pot percebre cap compensació per risc de tipus d'interès en cas que la cancel·lació del crèdit o préstec generi un guany de capital a favor seu.

4. El contracte ha d'especificar quina de les dues modalitats següents per al càlcul de la compensació per risc de tipus d'interès és aplicable:

Un percentatge fix establert en el contracte, que s'ha d'aplicar sobre el capital pendent en el moment de la cancel·lació.

La pèrdua, total o parcial, que la cancel·lació generi a l'entitat, calculada d'acord amb l'apartat 2. En aquest cas, el contracte ha de preveure que l'entitat compensi al prestatari de manera simètrica en cas que la cancel·lació generi un guany de capital per a l'entitat.

CAPÍTOL V

Costos aranzelaris**Article 10. Càlcul dels costos aranzelaris.**

1. L'article 8 de la Llei 2/1994, de 30 de març, sobre subrogació i modificació dels préstecs hipotecaris, passa a tenir la redacció següent:

«Article 8. *Honoraris notarialis i registrals en la subrogació, novació modificativa i cancel·lació de crèdits o préstecs hipotecaris.*

Per al càlcul dels honoraris notarialis de les escriptures de subrogació, novació modificativa i cancel·lació, dels crèdits o préstecs hipotecaris, s'han d'aplicar els aranzels corresponents als «Documents sense quantia» que preveu el número 1 del Reial decret 1426/1989, de 17 de novembre, pel qual s'aprova l'aranzel dels notaris.

Per al càlcul dels honoraris registrals de les escriptures de subrogació, novació modificativa i cancel·lació, dels crèdits o préstecs hipotecaris, s'han d'aplicar els aranzels corresponents al número 2, «Inscripcions», de l'annex I del Reial decret 1427/1989, de 17 de novembre, pel qual s'aprova l'aranzel dels registradors de la propietat, prenent com a base la xifra del capital pendent d'amortitzar, amb una reducció del 90 per cent.»

2. Es dona una nova redacció al títol de l'article 9 de la Llei 2/1994, de 30 de març, sobre subrogació i modificació dels préstecs hipotecaris, que passa a titular-se:

«Article 9. *Beneficis fiscals.*»

CAPÍTOL VI

Millora i flexibilització del mercat hipotecari**Article 11. Modificació de la Llei hipotecària de 8 de febrer de 1946.**

1. L'article 12 de la Llei hipotecària, de 8 de febrer de 1946, queda redactat en els termes següents:

«En la inscripció del dret real d'hipoteca s'ha d'expressar l'import del principal del deute i, si s'escau, el dels interessos pactats, o l'import màxim de la responsabilitat hipotecària, i s'hi han d'identificar les obligacions garantides, sigui quina sigui la seva naturalesa i durada.

Les clàusules de venciment anticipat i altres clàusules financeres de les obligacions garantides per hipoteca a favor de les entitats a què es refereix l'article 2 de la Llei 2/1981, de 25 de març, de regulació del mercat hipotecari, en cas de qualificació registral favorable de les clàusules de transcendència real, s'han de fer constar en l'assentament en els termes que resultin de l'escriptura de formalització.»

2. L'article 130 de la Llei hipotecària, de 8 de febrer de 1946, queda redactat en els termes següents:

«El procediment d'execució directa contra els béns hipotecats només es pot exercir com a realització d'una hipoteca inscrita, sobre la base dels aspectes que conté el títol que s'hagin recollit en l'assentament respectiu.»

3. El paràgraf primer de l'article 149 de la Llei hipotecària, de 8 de febrer de 1946, queda redactat en els termes següents:

«El crèdit o préstec garantit amb hipoteca es pot cedir en tot o en part de conformitat amb el que disposa l'article 1.526 del Codi civil. La cessió de la titularitat de la hipoteca que garanteixi un crèdit o préstec s'ha de fer en escriptura pública i s'ha d'inscriure en el Registre de la Propietat.»

4. S'hi introdueix un nou article, el 153 bis de la Llei hipotecària, de 8 de febrer de 1946, en els termes següents:

«Article 153 bis.

També es pot constituir una hipoteca de màxim:

a) a favor de les entitats financeres a què es refereix l'article 2 de la Llei 2/1981, de 25 de març, de regulació del mercat hipotecari, en garantia d'una o diverses obligacions, de qualsevol classe, presents i/o futures, sense necessitat de pacte novador d'aquestes,

b) a favor de les administracions públiques titulars de crèdits tributaris o de la Seguretat Social, sense necessitat de pacte novador d'aquests.

N'hi ha prou que s'especifiquin en l'escriptura de constitució de la hipoteca i es facin constar en la seva inscripció: la seva denominació i, si és necessari, la descripció general dels actes jurídics bàsics de què derivin o puguin derivar en el futur les obligacions garantides; la quantitat màxima de què respon la finca; el termini de durada de la hipoteca, i la manera de calcular el saldo final líquid garantit.

Es pot pactar en el títol que la quantitat exigible en cas d'execució sigui la resultant de la liquidació efectuada per l'entitat financera creditora en la forma convinguda per les parts en l'escriptura.

Al venciment pactat pels atorgadors, o al de qualsevol de les seves prorroques, l'acció hipotecària es pot exercir de conformitat amb el que preveuen els articles 129 i 153 d'aquesta Llei i concordants de la Llei d'enjudiciament civil.»

Article 12. Modificació de la Llei 2/1981, de 25 de març, de regulació del mercat hipotecari.

1. L'article 4 de la Llei 2/1981, de 25 de març, de regulació del mercat hipotecari, queda redactat en els termes següents:

«Article 4.

La finalitat de les operacions de préstec a què es refereix aquesta Llei és finançar, amb garantia d'hipoteca immobiliària ordinària o de màxim, la construcció, rehabilitació i adquisició d'habitatges, obres d'urbanització i equipament social, construcció d'edificis agraris, turístics, industrials i comercials i qualsevol altra obra o activitat, així com qualssevol altres préstecs concedits per les entitats esmentades a l'article 2 i garantits per hipoteca immobiliària en les condicions que s'estableixin en aquesta Llei, sigui quina sigui la seva finalitat.

Les disposicions dels préstecs la hipoteca dels quals recaigui sobre immobles en construcció o rehabilitació, es poden atènyer a un calendari pactat amb l'entitat prestadora en funció de l'execució de les obres o la inversió i de l'evolució de les vendes o adjudicacions dels habitatges.»

2. L'article 10 de la Llei 2/1981, de 25 de març, de regulació del mercat hipotecari, queda redactat en els termes següents:

«Article 10.

Les hipoteques inscrites a favor de les entitats a què es refereix l'article 2 només es poden rescindir o

impugnar a l'empara del que preveu l'article 71 de la Llei 22/2003, de 9 de juliol, concursal, per l'administració concursal, que ha de demostrar l'existència de frau en la constitució de gravamen. En tot cas se n'exceptuen els drets del tercer de bona fe.»

3. L'article 15, paràgraf setè, de la Llei 2/1981, de 25 de març, de regulació del mercat hipotecari, queda redactat en els termes següents:

«En cas de concurs de l'entitat emissora de la participació, el negoci d'emissió de la participació només és impugnabile en els termes de l'article 10, i, en conseqüència, el titular d'aquella participació gaudeix de dret absolut de separació.»

4. S'addicionen dos nous articles 26 i 27 a la Llei 2/1981, de 25 de març, de regulació del mercat hipotecari, que queden redactats en els termes següents:

«Article 26.

Es poden mobilitzar, en els termes i amb els requisits que es determinin reglamentàriament, els crèdits o préstecs garantits amb primera hipoteca mobiliària o primera penyora sense desplaçament.

Article 27.

Als valors del mercat secundari mobiliari emesos d'acord amb el que estableix l'article anterior, els són aplicables les mateixes regles que preveuen els articles 11 a 18 d'aquesta Llei, sens perjudici de les especialitats que es puguin establir reglamentàriament, si bé les referències al Registre de la Propietat s'entenen referides al Registre de Béns Mobles.»

Article 13. *Modificació de la Llei 2/1994, de 30 de març, de subrogació i modificació de préstecs hipotecaris.*

1. L'article 2 de la Llei 2/1994, de 30 de març, de subrogació i modificació de préstecs hipotecaris, queda redactat en els termes següents:

«El deutor pot subrogar a una altra entitat financera de les esmentades a l'article anterior sense el consentiment de l'entitat creditora, quan per pagar el deute hagi pres prestats els diners d'aquella mitjançant escriptura pública, fent-hi constar el seu propòsit, de conformitat amb el que disposa l'article 1.211 del Codi civil.

L'entitat que estigui disposada a subrogar-se ha de presentar al deutor una oferta vinculant en què han de constar les condicions financeres del nou préstec hipotecari. Quan sobre la finca hi hagi més d'un crèdit o préstec hipotecari inscrit a favor de la mateixa entitat creditora, la nova entitat s'ha de subrogar respecte de tots.

L'acceptació de l'oferta pel deutor implica la seva autorització perquè l'oferent notifiqui, per conducte notarial, a l'entitat creditora, la seva disposició a subrogar-se, i la requereixi perquè li lliuri, en el termini màxim de set dies naturals, un certificat de l'import del deute del deutor pel préstec o préstecs hipotecaris en què s'hagi de subrogar.

Una vegada lliurat el certificat, l'entitat creditora té dret a enervar la subrogació si, en el termini de quinze dies naturals, a comptar de la notificació del requeriment i en resposta a aquest, compareix davant el mateix notari que li ha efectuat la notificació a què es refereix el paràgraf anterior i manifesta, amb caràcter vinculant, la seva disposició a formalitzar amb el deutor una modificació de les condicions del préstec que igualin o millorin l'oferta vinculant. D'aquesta manifestació s'ha de deixar constància en la mateixa acta de notificació.

En cas contrari, perquè la subrogació tingui efecte, n'hi ha prou que l'entitat subrogada declari a la mateixa escriptura haver pagat a la creditora la quantitat acreditada per aquesta per capital pendent i interessos i comissions meritades i no satisfetes. S'ha d'incorporar a l'escriptura un resguard de l'operació bancària realitzada amb aquesta finalitat, en què s'ha de fer indicació expressa que s'efectua a aquest efecte. El notari autoritzant ha de verificar l'existència d'aquest document bancari justificatiu del pagament a l'entitat creditora originària, així com que no s'ha produït l'enervament a què es refereix el paràgraf anterior, per a la qual cosa l'entitat subrogada ha de presentar una còpia de l'acta notarial de notificació de l'oferta de subrogació de la qual resulti que no s'ha produït cap resposta amb l'efecte d'enervar la subrogació.

No obstant això, si el pagament encara no s'ha efectuat perquè l'entitat creditora no ha comunicat la quantitat acreditada o per qualsevol causa es nega a admetre'n el pagament, n'hi ha prou que l'entitat subrogada la calculi, sota la seva responsabilitat i assumint les conseqüències del seu error, que no són repercutibles al deutor, i, després de manifestar-ho, dipositi la suma esmentada en poder del notari autoritzant de l'escriptura de subrogació, a disposició de l'entitat creditora. Amb aquesta finalitat, el notari ha de notificar d'ofici a l'entitat creditora, mitjançant la tramesa d'una còpia autoritzada de l'escriptura de subrogació, i aquella pot al·legar error de la mateixa manera, dins els vuit dies següents.

En aquest cas, i sens perjudici que la subrogació tingui tots els seus efectes, el jutge que sigui competent per entendre del procediment d'execució, a petició de l'entitat creditora o de l'entitat subrogada, ha de citar aquestes, dins el termini de vuit dies, a una compareixença, i, després d'escoltar-les, ha d'admetre els documents que es presentin, i acordar, dins els tres dies, el que estimi procedent. La interlocutòria que dicti és apel·lable a un sol efecte.»

2. L'article 4 de la Llei 2/1994, de 30 de març, de subrogació i modificació de préstecs hipotecaris, queda redactat en els termes següents:

«Article 4. *Esctura pública.*

1. En l'escriptura de subrogació només es pot pactar la modificació de les condicions del tipus d'interès, tant ordinari com de demora, inicialment pactat o vigent, així com l'alteració del termini del préstec, o totes dues.

2. Quan el prestamista sigui una de les entitats a què es refereix l'article 1 d'aquesta Llei, les escriptures públiques de modificació de préstecs hipotecaris es poden referir a una o a diverses de les circumstàncies següents:

- i) l'ampliació o reducció de capital;
- ii) l'alteració del termini;
- iii) les condicions del tipus d'interès inicialment pactat o vigent;
- iv) el mètode o sistema d'amortització i qualsevol altres condicions financeres del préstec;
- v) la prestació o modificació de les garanties personals.

3. Les modificacions previstes als apartats anteriors no suposen, en cap cas, una alteració o pèrdua del rang de la hipoteca inscrita, excepte quan impliquin un increment de la xifra de responsabilitat hipotecària o l'ampliació del termini del préstec per aquest increment o ampliació. En

aquests casos necessita l'acceptació per part dels titulars de drets inscrits amb rang posterior, de conformitat amb la normativa hipotecària vigent, per mantenir el rang. En els dos supòsits, s'han de fer constar en el Registre mitjançant una nota al marge de la hipoteca objecte de novació modificativa. En cap cas no és possible fer-ho quan consti registratament una petició d'informació sobre la quantitat pendent en execució de càrregues posteriors.»

Disposició addicional primera. Regulació relativa a la hipoteca inversa.

1. Als efectes d'aquesta Llei, s'entén per hipoteca inversa el préstec o crèdit garantit mitjançant una hipoteca sobre un bé immoble que constitueixi l'habitatge habitual del sol·licitant i sempre que compleixin els requisits següents:

- a) que el sol·licitant i els beneficiaris que aquest pugui designar siguin persones d'una edat igual o superior als 65 anys o afectades de dependència severa o gran dependència,
- b) que el deutor disposi de l'import del préstec o crèdit mitjançant disposicions periòdiques o úniques,
- c) que el deute només sigui exigible pel creditor i la garantia executable quan mori el prestatari o, si així s'estipula en el contracte, quan mori l'últim dels beneficiaris,
- d) que l'habitatge hipotecat hagi estat taxat i assegurat contra danys d'acord amb els termes i els requisits que s'estableixen als articles 7 i 8 de la Llei 2/1981, de 25 de març, de regulació del mercat hipotecari.

2. Les hipoteques a què es refereix aquesta disposició només les poden concedir les entitats de crèdit i les entitats asseguradores autoritzades per operar a Espanya, sens perjudici dels límits, requisits o condicions que imposi a les entitats asseguradores la seva normativa sectorial.

3. El règim de transparència i comercialització de la hipoteca inversa és l'establert pel ministre d'Economia i Hisenda.

4. En el marc del règim de transparència i protecció de la clientela, les entitats establertes a l'apartat 2 que concedeixin hipoteques inverses han de subministrar serveis d'assessorament independent als sol·licitants d'aquest producte, tenint en compte la situació financera del sol·licitant i els riscos econòmics derivats de la subscripció d'aquest producte. Aquest assessorament independent s'ha de portar a terme a través dels mecanismes que determini el ministre d'Economia i Hisenda. El ministre d'Economia i Hisenda ha d'establir les condicions, forma i requisits per a la realització d'aquestes funcions d'assessorament.

5. A la mort del deutor hipotecari els seus hereus o, si així s'estipula en el contracte, a la mort de l'últim dels beneficiaris, poden cancel·lar el préstec, en el termini estipulat, i abonar al creditor hipotecari la totalitat dels debits vençuts, amb els seus interessos, sense que el creditor pugui exigir cap compensació per la cancel·lació.

En cas que el bé hipotecat l'hagi transmès voluntàriament el deutor hipotecari, el creditor pot declarar el venciment anticipat del préstec o crèdit garantit, llevat que es procedeixi a la substitució de la garantia de manera suficient.

6. Quan s'extingeixi el préstec o crèdit que regula aquesta disposició i els hereus del deutor hipotecari decideixin no reemborsar els debits vençuts, amb els seus interessos, el creditor només pot obtenir un recobriment fins on arribin els béns de l'herència. A aquests efectes no és aplicable el que disposa el paràgraf segon de l'article 114 de la Llei hipotecària.

7. Estan exemptes de la quota gradual de documents notarials de la modalitat d'actes jurídics documentats de l'impost sobre transmissions i actes jurídics documentats les escriptures públiques que documentin les operacions de constitució, subrogació, novació modificativa i cancel·lació.

8. Per calcular els honoraris notarials de les escriptures de constitució, subrogació, novació modificativa i cancel·lació, s'han d'aplicar els aranzels corresponents als «Documents sense quantia» que preveu el número 1 del Reial decret 1426/1989, de 17 de novembre, pel qual s'aprova l'aranzel dels notaris.

9. Per calcular els honoraris registrals de les escriptures de constitució, subrogació, novació modificativa i cancel·lació, s'han d'aplicar els aranzels corresponents al número 2, «Inscripcions», de l'annex I del Reial decret 1427/1989, de 17 de novembre, pel qual s'aprova l'aranzel dels registradors de la propietat, prenent com a base la xifra del capital pendent d'amortitzar, amb una reducció del 90 per cent.

10. Així mateix, es poden instrumentar hipoteques inverses sobre qualssevol altres immobles diferents de l'habitatge habitual del sol·licitant. A aquestes hipoteques inverses no els són aplicables els apartats anteriors d'aquesta disposició.

11. En el que no preveuen aquesta disposició i la seva normativa de desplegament, la hipoteca inversa es regeix pel que disposa la legislació que sigui aplicable en cada cas.

Disposició addicional segona. Regulació relativa a l'assegurança de dependència.

1. La cobertura de la dependència es pot instrumentar o bé a través d'un contracte d'assegurança subscrit amb entitats asseguradores, incloses les mutualitats de previsió social, o bé a través d'un pla de pensions.

2. La cobertura de la dependència realitzada a través d'un contracte d'assegurança obliga l'assegurador, per al cas que es produeixi la situació de dependència, de conformitat amb el que disposa la normativa reguladora de la promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència, i dins els termes establerts en la Llei i en el contracte, al compliment de la prestació convinguda amb la finalitat d'atendre, totalment o parcialment, directament o indirectament, les conseqüències perjudicials per a l'assegurat que es derivin d'aquesta situació.

El contracte d'assegurança de dependència es pot articular tant a través de pòlisses individuals com col·lectives.

En defecte de norma expressa que es refereixi a l'assegurança de dependència, és aplicable la normativa reguladora del contracte d'assegurança i la d'ordenació i supervisió de les assegurances privades.

De conformitat amb el que estableix l'article 6 del text refós de la Llei d'ordenació i supervisió de les assegurances privades, aprovat pel Reial decret legislatiu 6/2004, de 29 d'octubre, les entitats asseguradores han de comptar amb la preceptiva autorització administrativa i altres requisits necessaris per al desenvolupament de l'activitat asseguradora a Espanya en els rams de vida o malaltia.

Per a la cobertura de la contingència de la dependència per les mutualitats de previsió social és aplicable el que disposen els articles 64, 65 i 66 del text refós de la Llei d'ordenació i supervisió de les assegurances privades, aprovat pel Reial decret legislatiu 6/2004, de 29 d'octubre, i la seva normativa reglamentària de desplegament.

3. Els plans de pensions que prevegin la cobertura de la contingència de dependència ho han de recollir de manera expressa en les seves especificacions. En tot el

que no estigui expressament previst és aplicable el text refós de la Llei de regulació dels plans i fons de pensions, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2002, de 29 de novembre, i la seva normativa de desplegament.

Disposició addicional tercera.

Es modifica l'apartat 3 de l'article 693 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, que té el redactat següent:

«3. En el cas a què es refereix l'apartat anterior, el creditor pot sol·licitar que, sens perjudici que l'execució es despatxi per la totalitat del deute, es comuniqui al deutor que, fins al dia assenyalat per a la realització de la subhasta, pot alliberar el bé mitjançant la consignació de la quantitat exacta que per principal i interessos estigui vençuda en la data de presentació de la demanda, incrementada, si s'escau, amb els venciments del préstec i els interessos de demora que es vagin produint al llarg del procediment i resultin impagats en tot o en part. A aquests efectes, el creditor pot sol·licitar que es procedeixi de conformitat amb el que preveu l'apartat 2 de l'article 578.

Si el bé hipotecat és un habitatge familiar, el deutor pot alliberar el bé, fins i tot sense el consentiment del creditor, mitjançant la consignació de les quantitats expressades al paràgraf anterior.

Alliberat un bé per primera vegada, es pot alliberar en una segona ocasió o en ocasions ulteriors, sempre que transcorrin almenys 5 anys entre la data de l'alliberament i la del requeriment de pagament judicial o extrajudicial efectuada pel creditor.

Si el deutor efectua el pagament en les condicions previstes als apartats anteriors, s'han de liquidar les costes, i una vegada satisfetes aquestes, el Tribunal ha de dictar una providència en què declari acabat el procediment. S'ha d'acordar el mateix quan el pagament el faci un tercer amb el consentiment de l'executant.»

Disposició addicional quarta. *Assegurament de rendes futures per la constitució d'una hipoteca inversa.*

Les disposicions periòdiques que pugui obtenir el beneficiari com a conseqüència de la constitució d'una hipoteca inversa es poden destinar, totalment o parcialment, a la contractació d'un pla de previsió assegurat, en els termes i les condicions que preveu l'apartat 3 de l'article 51 de la Llei 35/2006, de 28 de novembre, de l'impost sobre la renda de les persones físiques i de modificació parcial de les lleis dels impostos sobre societats, sobre la renda de no residents i sobre el patrimoni. A aquests efectes, s'assimila a la contingència de jubilació prevista a la lletra b) de l'apartat 3 de l'article 51 de la Llei 35/2006 esmentada la situació de supervivència del prenedor una vegada transcorreguts deu anys des de l'abonament de la primera prima de l'esmentat pla de previsió assegurat.

La provisió matemàtica del pla de previsió assegurat no pot ser objecte de mobilització a un altre instrument de previsió social, ni es poden mobilitzar a aquell els drets consolidats o les provisions matemàtiques d'altres sistemes de previsió social.

Disposició addicional cinquena. *Regles especials per valorar les disposicions patrimonials a l'efecte de determinar la capacitat econòmica dels sol·licitants de prestacions per dependència.*

1. A l'efecte de determinar la capacitat econòmica del sol·licitant de les prestacions previstes a la Llei

39/2006, de 14 de desembre, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència, es computen les disposicions patrimonials realitzades en els quatre anys anteriors a la presentació de la sol·licitud, ja siguin a títol oneros o gratuït, a favor dels cònjuges, de persones amb una relació anàloga d'afectivitat al cònjuge o parents fins al quart grau inclòs, d'acord amb les normes següents:

a) En les disposicions de béns, constitució de drets reals sobre aquests béns o renúncia a drets, es computa com a capacitat econòmica del sol·licitant el valor dels béns o drets esmentats a efectes de l'impost sobre patrimoni, i se'n dedueix, en cas que s'hagi tractat de disposició a títol oneros, la contraprestació rebuda, sempre que hi hagi constància de la seva recepció efectiva.

b) Quan es tracti de la renúncia a rendes, pensions i, en general, tot rendiment periòdic, si aquesta ha estat realitzada de manera gratuïta, es computa com si la continués percebent. Si la renúncia ha estat onerosa, es computa com a capacitat econòmica del sol·licitant la diferència entre el valor capitalitzat de la renda renunciada i la contraprestació rebuda valorada de conformitat amb el que estableix l'impost sobre patrimoni, sempre que hi hagi constància de la seva recepció efectiva.

c) Quan la disposició hagi estat realitzada a través de l'augment de deutes o obligacions, si aquests han estat contrets a títol gratuït, no es computen per disminuir la capacitat econòmica del sol·licitant. Si han estat contrets a títol oneros només disminueixen la capacitat econòmica del sol·licitant fins al valor a efectes de l'impost sobre patrimoni atorgat als béns o drets rebuts a canvi.

Aquestes normes no afecten el còmput en el patrimoni del sol·licitant dels béns o drets obtinguts com a conseqüència de les disposicions a què ens acabem de referir i que es trobin en el seu patrimoni en el moment de la sol·licitud de prestació. La valoració d'aquests béns o drets s'ha de realitzar de conformitat amb la seva naturalesa, de manera anàloga a la resta del seu patrimoni.

2. En els convenis entre l'Estat i les comunitats autònomes a què es refereix l'article 9 de la Llei 39/2006, de 14 de desembre, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència, s'hi ha d'incorporar una clàusula amb el contingut de l'apartat anterior.

Disposició addicional sisena. *Esdeveniment «33a Copa de l'Amèrica».*

U. Bonificacions de quotes respecte de treballadors contractats com a conseqüència de la celebració de la «33a Copa de l'Amèrica».—Les persones jurídiques constituïdes amb motiu de l'esdeveniment per l'entitat organitzadora de la «33a Copa de l'Amèrica» o pels equips participants tenen una bonificació del 100 per cent en la cotització a la Seguretat Social per contingències comunes, incapacitat temporal derivada d'aquestes, així com pels conceptes de recaptació conjunta amb les quotes de Seguretat Social, respecte dels treballadors que contractin per a la realització de tasques directament relacionades amb la seva participació en l'esdeveniment esmentat.

En el termini de dos mesos des de l'entrada en vigor de la Llei s'ha d'aprovar mitjançant un reial decret un reglament en què s'estableixin els requisits, terminis, procediment de concessió i mesures de control relatives a la bonificació esmentada.

Dos. Concessió de visats i permisos de conducció.

1. S'habilita el Govern per establir reglamentàriament el procediment necessari per a la concessió de visats, autoritzacions de treball i residència i targetes de residència en règim comunitari als participants en la

«33a Copa de l'Amèrica», així com als membres de l'organització i als familiars de tots dos.

A aquest efecte s'estableix una oficina «ad hoc» a València.

La vigència de les autoritzacions i targetes que es concedeixin a aquests estrangers té validesa fins al moment en què finalitzi la seva permanència a Espanya amb motiu de la celebració de la prova esmentada.

2. S'habilita el Govern per establir un procediment simplificat per al bescanvi de permisos de conducció per a les persones que acreditin la seva residència legal a Espanya i la seva vinculació amb la celebració de la «33a Copa de l'Amèrica».

Tres. «33a Copa de l'Amèrica».—El Govern de la nació i, si s'escau, els diferents departaments ministerials en l'esfera de les seves respectives competències, han d'adoptar les iniciatives, disposicions, actes i altres mesures que s'estimin necessaris per atendre els compromisos derivats de l'organització i celebració de la «33a Copa de l'Amèrica» a la ciutat de València.

En l'adopció de les mesures esmentades s'han d'atendre els compromisos financers assumits per les diferents administracions públiques participants en l'organització, i respectar la proporció convinguda en l'assumpció d'obligacions, així com el principi de reciprocitat en el seu compliment.

Disposició addicional setena. *Règim fiscal de l'esdeveniment «33a Copa de l'Amèrica».*

U. Règim fiscal de l'entitat organitzadora de la «33a Copa de l'Amèrica» i dels equips participants.

1. Les persones jurídiques residents en territori espanyol constituïdes amb motiu de l'esdeveniment per l'entitat organitzadora de la «33a Copa de l'Amèrica» o pels equips participants estan exemptes de l'impost sobre societats per les rendes obtingudes durant la celebració de l'esdeveniment i en la mesura que estiguin directament relacionades amb la seva participació en aquest.

El que estableix el paràgraf anterior s'aplica igualment als establiments permanents que l'entitat organitzadora de la «33a Copa de l'Amèrica» o els equips participants constitueixin a Espanya durant l'esdeveniment amb motiu de la seva celebració.

2. El règim fiscal previst al número anterior és igualment aplicable a les entitats i establiments permanents que, havent tingut dret a l'aplicació del règim fiscal previst a l'apartat dos de la disposició addicional trenta-quatre de la Llei 62/2003, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, perquè han estat constituïts amb motiu de l'esdeveniment «Copa Amèrica 2007», continuïn la seva activitat en relació amb la «33a Copa de l'Amèrica».

3. Les entitats sense fins lucratiu constituïdes amb motiu de l'esdeveniment per l'entitat organitzadora de la «33a Copa de l'Amèrica» o pels equips participants tenen, durant la celebració de l'esdeveniment, la consideració d'entitats beneficiàries del mecenatge als efectes del que preveuen els articles 16 a 25, tots dos inclosos, de la Llei 49/2002, de 23 de desembre, de règim fiscal de les entitats sense fins lucratiu i dels incentius fiscals al mecenatge.

4. Les quantitats satisfetes pels patrocinadors a l'entitat organitzadora de la «33a Copa de l'Amèrica» o als equips participants, que tinguin la consideració de despeses de propaganda i publicitat de projecció plurianual, es tenen en compte a efectes del càlcul del límit previst al segon paràgraf del número primer de l'article 27.3 de la Llei 49/2002, de 23 de desembre, de règim fiscal de les entitats sense fins lucratiu i dels incentius fiscals al mecenatge.

Dos. Règim fiscal de les persones que prestin serveis a l'entitat organitzadora o als equips participants.

1. No es consideren obtingudes a Espanya les rendes que percebin les persones físiques que prestin els seus serveis a l'entitat organitzadora o als equips participants que no siguin residents a Espanya, obtingudes durant la celebració de l'esdeveniment i en la mesura que estiguin directament relacionades amb la seva participació en la «33a Copa de l'Amèrica».

2. Les persones físiques a què es refereix el número anterior que adquireixin la condició de contribuents per l'impost sobre la renda de les persones físiques com a conseqüència del seu desplaçament a territori espanyol amb motiu d'aquest esdeveniment han d'aplicar una reducció del 65 per cent sobre la quantia neta dels rendiments que percebin de l'entitat organitzadora o dels equips participants, durant la celebració de l'esdeveniment i en la mesura que estiguin directament relacionats amb la seva participació en aquest.

3. El règim fiscal previst en aquest apartat dos és aplicable a les persones físiques que hagin tingut dret a l'aplicació del règim fiscal previst a l'apartat tres de la disposició addicional trenta-quatre de la Llei 62/2003, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, perquè han prestat els seus serveis a l'entitat organitzadora de l'esdeveniment «Copa Amèrica 2007» o als equips participants, i prestin els seus serveis a l'entitat organitzadora de l'esdeveniment «33a Copa de l'Amèrica» o als equips participants.

Tres. Règim duaner i tributari aplicable a les mercaderies que s'importin per adscriure-les al desenvolupament i celebració de la «33a Copa de l'Amèrica».

1. Amb caràcter general, el règim duaner aplicable a les mercaderies que s'importin per a la seva utilització en la celebració i desenvolupament de la «33a Copa de l'Amèrica» és el que resulti de les disposicions contingudes en el Codi duaner comunitari, aprovat pel Reglament (CEE) núm. 2913/92 del Consell, de 12 d'octubre de 1992, i altra normativa duanera aplicable.

2. Sens perjudici del que s'ha dit anteriorment i d'acord amb l'article 140 del Codi duaner comunitari i amb l'article 7è del Conveni relatiu a la importació temporal, fet a Istanbul el 26 de juny de 1990, les mercaderies a què es refereix el número 1 d'aquest apartat que es vinculin al règim duaner d'importació temporal poden romandre a l'empara del règim esmentat per un termini màxim de 48 mesos des de la seva vinculació a aquest, que, en tot cas, ha d'expirar, com a molt tard, el 30 de juny de l'any següent al de la finalització de l'última regata.

En tot cas, les mercaderies importades en el seu moment per utilitzar-les en l'esdeveniment «Copa Amèrica 2007» que, en la data d'entrada en vigor d'aquesta Llei, continuïn vinculades al règim d'importació temporal en les condicions establertes a l'apartat quatre de la disposició addicional trenta-quatre de la Llei 62/2003, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, i es destinin a la seva utilització en l'esdeveniment «33a Copa de l'Amèrica», es consideren automàticament vinculades al règim d'importació temporal que regula aquest apartat, amb el compliment de les condicions i els requisits que s'hi preveuen, sempre que els beneficiaris presentin una declaració en aquest sentit davant la duana de control del règim. En aquest cas, el còmput del termini màxim a què es refereix el número anterior s'inicia a partir de la presentació de la declaració esmentada.

3. S'autoritza el Departament de Duanes i Impostos Especials de l'Agència Estatal d'Administració Tributària perquè adopti les mesures necessàries per a l'execució del que disposa aquest apartat tres.

Quatre. Impost sobre el valor afegit.

1. Per excepció al que disposa el segon paràgraf del número 1r de l'apartat dos de l'article 119 de la Llei 37/1992, de 28 de desembre, de l'impost sobre el valor afegit, no s'exigeix el requisit de reciprocitat en la devolució a empresaris o professionals no establerts a la Comunitat que suportin o satisfacin quotes de l'impost com a conseqüència de la realització d'operacions relacionades amb la celebració de la «33a Copa de l'Amèrica».

2. Els empresaris o professionals no establerts en el territori d'aplicació de l'impost que suportin o satisfacin quotes com a conseqüència de la realització d'operacions relacionades amb la «33a Copa de l'Amèrica» tenen dret a la devolució de les quotes esmentades al final de cada període de liquidació.

Per als empresaris o professionals esmentats, el període de liquidació coincideix amb el mes natural, i han de presentar les seves declaracions liquidacions durant els 20 primers dies naturals del mes següent al període de liquidació. Tanmateix, les declaracions liquidacions que a continuació s'indiquen s'han de presentar en els terminis especials que s'hi esmenten:

1r. La corresponent al període de liquidació del mes de juliol, durant el mes d'agost i els vint primers dies naturals del mes de setembre immediatament posteriors.

2n. La corresponent a l'últim període de l'any, durant els trenta primers dies naturals del mes de gener.

El que disposa aquest número és igualment aplicable a l'entitat organitzadora de l'esdeveniment, als equips participants i a les persones jurídiques a què es refereix el número 1 de l'apartat u anterior.

3. Respecte a les operacions relacionades amb els béns vinculats al règim d'importació temporal amb exempció total de drets, a què s'al·ludeix a l'apartat tres anterior, és aplicable el que disposa l'article 24 de la Llei de l'impost.

4. El termini a què es refereix el paràgraf g) de l'apartat 3 de l'article 9è de la Llei de l'impost és, en relació amb els béns que s'utilitzin temporalment en la celebració i desenvolupament de la «33a Copa de l'Amèrica», el que preveu el número 2 de l'apartat quatre anterior.

5. La regla establerta a l'apartat dos de l'article 70 de la Llei de l'impost no és aplicable als serveis enumerats a la lletra B) del número 5è de l'apartat u de l'article esmentat quan els prestin les persones jurídiques residents a Espanya constituïdes amb motiu de l'esdeveniment per l'entitat organitzadora de la «33a Copa de l'Amèrica» o pels equips participants i estiguin en relació amb l'organització, la promoció o el suport de l'esdeveniment esmentat.

6. El que preveu aquest apartat quatre és igualment aplicable a les persones jurídiques residents a Espanya i establiments permanents que, havent estat constituïts amb motiu de l'esdeveniment «Copa Amèrica 2007» per l'entitat organitzadora d'aquest o pels equips participants, continuïn la seva activitat en relació amb la «33a Copa de l'Amèrica».

Cinc. Impost especial sobre determinats mitjans de transport.—L'obligació de matriculació a Espanya que preveu la disposició addicional primera de la Llei 38/1992, de 28 de desembre, d'impostos especials, no és exigible en relació amb les embarcacions i els vaixells d'esbarjo o d'esports nàutics que utilitzin en el territori espanyol l'entitat organitzadora de la «33a Copa de l'Amèrica» o els equips participants en aquesta en el desenvolupament de l'esdeveniment esmentat. No obstant això, una vegada finalitzat l'esdeveniment és exigible l'obligació de matriculació abans esmentada una vegada transcorregut el termini a què es fa referència en el pri-

mer paràgraf de la lletra d) de l'apartat 1 de l'article 65 de la dita Llei.

Sis. Règim fiscal del Consorci València 2009.—El Consorci València 2009 és considerat entitat beneficiària del mecenatge als efectes que preveuen els articles 16 a 25, tots dos inclosos, de la Llei 49/2002, de 23 de desembre, de règim fiscal de les entitats sense fins lucratius i dels incentius fiscals al mecenatge.

Set. Taxes i preus públics.—Amb efectes des de l'1 de gener de 2008 i fins que transcorrin 12 mesos a partir de l'endemà de la finalització de l'última regata, el Consorci València 2009, les entitats de dret privat creades per aquest Consorci perquè serveixin de suport als seus fins, les entitats que posseeixin els drets d'explotació, organització i direcció de la «33a Copa de l'Amèrica» i les entitats que constitueixin els equips participants estan exempts de l'obligació de pagament de les taxes i tarifes següents, en relació amb les activitats de preparació, organització i celebració de l'esdeveniment:

1. Taxes estatals.

1.1 Taxes de la Llei 48/2003, de 26 de novembre, de règim econòmic i de prestació de serveis dels ports d'interès general:

Taxa per ocupació privativa del domini públic portuari.
Taxa per utilització especial de les instal·lacions portuàries.

Taxa del vaixell.
Taxa de les embarcacions esportives i d'esbarjo.
Taxa del passatge.
Taxa de la mercaderia.
Taxa per l'aprofitament especial del domini públic en l'exercici d'activitats comercials, industrials i de serveis.

Taxa per serveis generals.
Taxa per servei de senyalització marítima.

1.2 Taxes de la Llei 32/2003, de 3 de novembre, general de telecomunicacions:

Taxa general d'operadors.
Taxa per numeració telefònica.
Taxa per reserva del domini públic radioelèctric.
Taxes de telecomunicacions.

1.3 Taxes de la Llei 22/1988, de 28 de juliol, de costes.

Cànons en relació amb l'ocupació o aprofitament del domini públic marítim terrestre estatal en virtut d'una concessió o autorització.

Taxes com a contraprestació d'activitats realitzades per l'Administració.

1.4 Taxa per utilització privativa o aprofitament especial de béns del domini públic estatal.

2. Taxes locals.

Taxa per utilització privativa o aprofitament especial del domini públic local.

Taxa per prestació de serveis o realització d'activitats administratives de competència local.

3. Tarifes per serveis de la Llei 48/2003, de 26 de novembre, de règim econòmic i de prestació de serveis dels ports d'interès general.

Tarifa per serveis comercials prestats per les autoritats portuàries.

Tarifes per serveis portuaris bàsics.
Tarifa relativa al servei de recepció de deixalles generades per vaixells.

Les entitats a què es refereix el primer paràgraf d'aquest apartat, en relació amb les activitats que s'enumeren en el paràgraf esmentat, no estan obligades a la constitució de les garanties provisional, definitiva i d'explotació que regula la Llei 48/2003 esmentada.

El Consorci València 2009 i les entitats de dret privat creades per aquest Consorci perquè serveixin de suport als seus fins tenen dret als beneficis en matèria d'honoraris i aranzels notariaus i registrals previstos per a les administracions que l'integren.

Vuit. Impost sobre successions i donacions.

1. No estan subjectes a l'impost sobre successions i donacions les adquisicions «mortis causa» i les quantitats percebudes pels beneficiaris d'assegurances de vida, quan el drethavent o beneficiari hagi adquirit la residència a Espanya com a conseqüència del seu desplaçament al territori esmentat amb motiu de la celebració de la «33a Copa de l'Amèrica».

La no-subjecció que regula el paràgraf anterior és vigent fins que transcorrin 12 mesos a partir de l'endemà de la finalització de l'última regata i es pot acreditar mitjançant un certificat, que a aquest efecte ha d'emetre el Consorci València 2009.

2. El règim fiscal que preveu el número anterior és aplicable als drethavents o beneficiaris que hagin adquirit la residència a Espanya com a conseqüència del seu desplaçament al territori esmentat amb motiu de la celebració de la «Copa Amèrica 2007», perquè han prestat els seus serveis a l'entitat organitzadora de l'esdeveniment «Copa Amèrica 2007» o als equips participants, i prestin els seus serveis a l'entitat organitzadora de l'esdeveniment «33a Copa de l'Amèrica» o als equips participants.

Disposició transitòria única. *Règims transitoris.*

1. Mentre no es produeixi el desplegament reglamentari a què es refereix l'apartat u de l'article 17 de la Llei 2/1981, de 25 de març, de regulació del mercat hipotecari, les entitats no poden emetre bons hipotecaris per un import superior al 90 per cent dels capitals no amortitzats dels crèdits afectats.

2. Mentre no es produeixi el desplegament reglamentari de l'apartat segon de l'article 9 d'aquesta Llei, el tipus d'interès de referència que s'utilitza per calcular si hi ha guany de capital als efectes de l'apartat esmentat, amb independència del termini residual del préstec o crèdit hipotecari, és el tipus vigent de rendiment intern al mercat secundari del deute públic amb venciment residual entre 2 i 6 anys, regulat a la Resolució de la Direcció General del Tresor i Política Financera, de 5 de desembre de 1989.

3. L'ampliació de capital, sense alteració o pèrdua de rang de la hipoteca inscrita, en els termes previstos a l'article 13, apartat 2, d'aquesta Llei, pel qual es dóna una nova redacció a l'article 4 de la Llei 2/1994, de 30 de març, de subrogació i modificació de préstecs hipotecaris, només és aplicable a les hipoteques constituïdes a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei.

Disposició derogatòria.

A l'entrada en vigor d'aquesta Llei queden derogats:

a) La disposició addicional desena de la Llei 3/1994, de 14 d'abril, per la qual s'adapta la legislació espanyola en matèria d'entitats de crèdit a la segona Directiva de coordinació bancària i s'hi introdueixen altres modificacions relatives al sistema financer;

b) El segon paràgraf de l'article 9 de la Llei 2/1994, de 30 de març, de subrogació i modificació de préstecs hipotecaris.

Igualment queden derogades totes les disposicions del mateix rang o inferior que s'oposin al que disposa aquesta Llei.

Disposició final primera. *Modificació de la Llei 3/1994, de 14 d'abril, per la qual s'adapta la legislació espanyola en matèria d'entitats de crèdit a la segona Directiva de coordinació bancària.*

Es dóna una nova redacció al paràgraf tercer de l'apartat dos de la disposició addicional cinquena de la Llei 3/1994, de 14 d'abril, per la qual s'adapta la legislació espanyola en matèria d'entitats de crèdit a la segona Directiva de coordinació bancària que passa a tenir el tenor literal següent:

«Les entitats a què es refereix l'article 2 de la Llei 2/1981, de 25 de març, de regulació del mercat hipotecari, poden fer participar tercers en tot o part d'un o diversos préstecs o crèdits hipotecaris de la seva cartera, encara que aquests préstecs o crèdits no reunixin els requisits establerts a la secció 2a de la Llei esmentada. Aquests valors, denominats «certificats de transmissió d'hipoteca», es poden emetre per col·locar-los entre inversors qualificats, o per agrupar-los en un fons de titulització d'actius. A aquests certificats els són aplicables les normes que per a les participacions hipotecàries s'estableixen a la Llei 2/1981, de 25 de març, llevat del que preveu aquest apartat.»

Disposició final segona. *Modificació en el text refós de la Llei d'ordenació i supervisió de les assegurances privades, aprovat pel Reial decret legislatiu 6/2004, de 29 d'octubre.*

Els articles que a continuació s'indiquen del text refós de la Llei d'ordenació i supervisió de les assegurances privades, aprovat pel Reial decret legislatiu 6/2004, de 29 d'octubre, queden modificats de la manera següent:

U. L'apartat 2 de l'article 6.1.a) queda redactat de la manera següent:

«2. Malaltia (incloent-hi l'assistència sanitària i la dependència).

Les prestacions en aquest ram poden ser a tant alçat, de reparació i mixta de tots dos.»

Dos. L'apartat a) de l'article 6.2.A queda redactat de la manera següent:

«a) L'assegurança sobre la vida, tant per al cas de mort com de supervivència, o tots dos conjuntament, inclosa en el de supervivència l'assegurança de renda; l'assegurança sobre la vida amb contraassegurança; l'assegurança de «nupcialitat», i l'assegurança de «natalitat». Així mateix, comprèn qualsevol d'aquestes assegurances quan estiguin vinculades amb fons d'inversió. Igualment, pot comprendre l'assegurança de dependència.»

Tres. L'apartat d) de l'article 6.2.B queda redactat de la manera següent:

«d) Quan el ram complementari sigui el de malaltia, que aquest no compregui prestacions d'assistència sanitària o prestacions d'assistència per dependència.»

Quatre. Es modifica el paràgraf primer de l'article 65.1, que queda redactat de la manera següent:

«En la previsió de riscos sobre les persones, les contingències que poden cobrir són les de mort, viduïtat, orfandat, jubilació i dependència, i garanteixen prestacions econòmiques en forma de capital o renda. Així mateix, poden atorgar prestacions per raó de matrimoni, maternitat, fills i defunció. I poden realitzar operacions d'assegurança d'accidents i invalidesa per al treball, malaltia, defensa jurídica i assistència, així com prestar ajudes familiars per subvenir

a necessitats motivades per fets o actes jurídics que impedeixin temporalment l'exercici de la professió.»

Disposició final tercera. *Modificació de la Llei d'hipoteca mobiliària i penyora sense desplaçament de possessió, de 16 de desembre de 1954.*

1. Es modifica l'article 2 de la Llei d'hipoteca mobiliària i penyora sense desplaçament de possessió, de 16 de desembre de 1954, que queda redactat de la manera següent:

«1 (nou). No té eficàcia el pacte de no tornar a hipotecar o pignorar els béns ja hipotecats o pignorats, per la qual cosa es pot constituir una hipoteca mobiliària i penyora sense desplaçament de possessió sobre béns que ja estiguin hipotecats o pignorats, encara que ho estiguin amb el pacte de no tornar a hipotecar o pignorar.

També es pot constituir una hipoteca mobiliària o penyora sense desplaçament sobre el mateix dret d'hipoteca o penyora i sobre béns embargats o el preu d'adquisició dels quals no estigui íntegrament satisfet.

Aquest apartat no té efectes retroactius.»

2. S'introdueix un paràgraf 4 a l'article 8 de la Llei d'hipoteca mobiliària i penyora sense desplaçament de possessió, de 16 de desembre de 1954, amb el tenor següent:

«Els crèdits garantits amb hipoteca mobiliària o penyora sense desplaçament poden servir de cobertura a les emissions de títols del mercat secundari.»

3. S'introdueixen els paràgrafs 2 i 3 a l'article 54 de la Llei d'hipoteca mobiliària i penyora sense desplaçament de possessió, de 16 de desembre de 1954, amb el tenor següent:

«Es poden subjectar a penyora sense desplaçament els crèdits i altres drets que corresponguin als titulars de contractes, llicències, concessions o subvencions administratives sempre que la Llei o el corresponent títol de constitució autoritzin la seva alienació a un tercer. Una vegada constituïda la penyora, el registrador ha de comunicar d'ofici aquesta circumstància a l'Administració pública competent mitjançant un certificat emès a aquest efecte.

Els drets de crèdit, fins i tot els crèdits futurs, sempre que no estiguin representats per valors i no tinguin la consideració d'instruments financers als efectes del que preveu el Reial decret llei 5/2005, d'11 de març, de reformes urgents per a l'impuls a la productivitat i per a la millora de la contractació pública, es poden subjectar igualment a penyora sense desplaçament. Per a la seva constitució eficaç s'han d'inscriure en el Registre de Béns Mobles.»

Disposició final quarta. *Modificació de la Llei 35/2007, de 15 de novembre, per la qual s'estableix la deducció per naixement o adopció en l'impost sobre la renda de les persones físiques i la prestació econòmica de pagament únic de la Seguretat Social per naixement o adopció.*

Amb efectes des de l'entrada en vigor de la Llei 35/2007, de 15 de novembre, per la qual s'estableix la deducció per naixement o adopció en l'impost sobre la renda de les persones físiques i la prestació econòmica de pagament únic de la Seguretat Social per naixement o adopció, es dona una nova redacció al paràgraf primer de l'apartat tres de la disposició final primera, que passa a tenir el tenor literal següent:

«Tres. Es modifiquen els apartats 1 i 2 de l'article 103, que queden redactats en els termes següents.»

Disposició final cinquena. *Fons de Garantia del Pagament d'Aliments.*

El Fons de Garantia creat i dotat inicialment en la disposició addicional cinquanta-tresena de la Llei 42/2006, de 28 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2007, s'ha d'ajustar a les normes següents:

1. L'Estat se subroga de ple dret, fins a l'import total dels pagaments satisfets a l'interessat, en els drets que l'assisteixen enfront de l'obligat al pagament d'aliments; aquest import té la consideració de dret de naturalesa pública, i el seu cobrament s'ha d'efectuar d'acord amb el que preveu la Llei general pressupostària. La mateixa naturalesa i règim de cobrament tenen les quantitats que el seu perceptor hagi de reintegrar a l'Estat. En els dos casos, la seva recaptació en període executiu es realitza mitjançant el procediment administratiu de constrenyiment.

Els crèdits públics per reemborsaments contra l'obligat al pagament d'aliments tenen preferència sobre els crèdits derivats d'obligacions alimentàries per períodes anteriors als que cobreixi l'avançament, amb relació als béns i drets que es posin de manifest amb motiu de l'actuació de l'Agència Estatal d'Administració Tributària, així com les quantitats que es generin com a conseqüència de la seva realització.

2. Amb la finalitat de situar en els pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2008 les dotacions destinades al Fons de Garantia del Pagament d'Aliments de conformitat amb l'adscripció orgànica que es determini per a aquest Fons, el Consell de Ministres pot autoritzar, a proposta del ministre d'Economia i Hisenda, les transferències de crèdit que siguin procedents entre les diferents seccions pressupostàries afectades.

3. Els tribunals que coneguin de l'execució en processos en què es reclamin pensions alimentàries fixades a favor de menors, i que puguin quedar en l'àmbit d'aplicació del Fons de Garantia del Pagament d'Aliments, han de col·laborar amb l'Administració General de l'Estat una vegada que se'ls notifiqui l'abonament dels avançaments amb càrrec al Fons esmentat, mitjançant la informació pertinent relativa a l'existència de béns, el resultat de l'execució judicial i, si s'escau, la millora de fortuna de l'obligat al pagament.

Per a la realització d'aquesta obligació, el Consell General del Poder Judicial pot dictar els reglaments necessaris i elaborar els protocols oportuns per a la coordinació adequada dels òrgans judicials amb el Ministeri d'Economia i Hisenda i amb l'Agència Estatal d'Administració Tributària, a fi que, una vegada reconegut l'avançament, amb caràcter provisional o definitiu, es pugui compartir informació sobre el manteniment de la situació d'impagament de l'obligat a la prestació alimentària, i facilitar els drets de repetició o reemborsament que corresponen a l'Estat.

Disposició final sisena. *Modificació de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, i del Reial decret legislatiu 2/1995, de 7 d'abril, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de procediment laboral.*

Primer.– Modificació de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil.

1r. Es modifica l'article 135 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, que queda redactat de la manera següent:

«Article 135. *Presentació d'escriuts, a efectes del requisit de temps dels actes processals.*

1. Quan la presentació d'un escrit estigui subjecta a termini, es pot efectuar fins a les quinze hores del dia hàbil següent al del venciment del termini, en el servei comú processal creat a aquest efecte o, si no n'hi ha a la seu de l'òrgan judicial.

2. En les actuacions davant els tribunals civils, no s'admet la presentació d'escriuts al jutjat que presti el servei de guàrdia.

3. El funcionari designat a aquest efecte ha d'estampar en els escrits d'iniciació del procediment i de qualssevol altres la presentació dels quals estigui subjecta a termini peremptori el segell corresponent en què s'ha de fer constar l'oficina judicial davant la qual es presenta i el dia i hora de la presentació.

4. En tot cas, s'ha de donar a la part un rebut dels escrits i documents que presentin amb expressió de la data i l'hora de presentació. També es pot fer constar la recepció d'escriuts i documents en una còpia simple presentada per la part.

5. Quan les oficines judicials i els subjectes interventors en un procés disposin de mitjans tècnics que permetin l'enviament i la recepció normal d'escriuts iniciadors i altres escrits i documents, de tal manera que estigui garantida l'autenticitat de la comunicació i quedi constància fefaent de la tramesa i recepció íntegres i de la data en què es van fer, els escrits i documents es poden enviar per aquells mitjans, se n'ha de justificar la recepció de la mateixa manera i es consideren presentats, als efectes d'exercici dels drets i de compliment de deures en la data i hora que consti en el resguard acreditatiu de la seva presentació. En cas que la presentació tingui lloc un dia o hora inhàbil a efectes processals de conformitat amb la llei, s'entén efectuada el primer dia i hora hàbil següent.

Als efectes de prova i del compliment de requisits legals que exigeixin disposar dels documents originals o de còpies fefaents, cal atènyer-se al que preveu l'article 162.2 d'aquesta llei.

Quan la presentació d'escriuts peremptoris dins de termini, pels mitjans tècnics a què es refereix aquest apartat, no sigui possible per interrupció no planificada del servei de comunicacions telemàtiques o electròniques, el remitent pot presentar-los a l'oficina judicial el primer dia hàbil següent adjuntant-hi el justificant de la interrupció esmentada.

6. Quant al trasllat dels escrits i documents, cal atènyer-se al que disposa el capítol IV del títol I del llibre II, però aquell es pot efectuar, als procuradors o a les altres parts, de conformitat amb el que preveu l'apartat anterior, quan es compleixin els requisits que estableix.»

2n. L'article 151 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, queda redactat de la manera següent:

«Article 151. *Temps de la comunicació.*

1. Totes les resolucions dictades pels tribunals o secretaris judicials s'han de notificar en el termini màxim de tres dies des de la seva data o publicació.

2. Els actes de comunicació a l'Advocacia de l'Estat, al Servei Jurídic de l'Administració de la Seguretat Social i al Ministeri Fiscal, així com els que es practiquin a través dels serveis de notificacions organitzats pels col·legis de procuradors, es consideren realitzats l'endemà de la data de recepció que consti en la diligència o en el resguard acreditatiu de la seva recepció quan l'acte de comunicació s'hagi efectuat pels mitjans i amb els requisits que estableix l'apartat 1 de l'article 162 d'aquesta llei.

3. Quan el lliurament d'algun document o despatx que s'hagi d'adjuntar a l'acte de comunicació tingui lloc en una data posterior a la recepció de l'acte de comunicació, aquest es considera realitzat quan consti efectuat el lliurament del document, sempre que els efectes derivats de la comunicació estiguin vinculats al document.»

3r. L'apartat 2 de l'article 154 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, queda redactat de la manera següent:

«2. La remissió i recepció dels actes de comunicació en aquest servei s'ha de realitzar pels mitjans i amb el resguard acreditatiu de la seva recepció a què es refereix l'apartat 1 de l'article 162 d'aquesta llei, quan l'oficina judicial i el Col·legi de Procuradors disposin d'aquests mitjans.

En un altre cas, s'ha de remetre al servei, per duplicat, la còpia de la resolució o la cèdula, de les quals el procurador ha de rebre un exemplar i signarne un altre que l'ha de tornar a l'oficina judicial el servei mateix.»

4t. L'article 162 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, queda redactat de la manera següent:

«Article 162. *Actes de comunicació per mitjans electrònics, informàtics i similars.*

1. Quan les oficines judicials i les parts o els destinataris dels actes de comunicació disposin de mitjans electrònics, telemàtics, infotelecomunicacions o d'una altra classe semblant, que permetin l'enviament i la recepció d'escriuts i documents, de tal manera que estigui garantida l'autenticitat de la comunicació i del seu contingut i quedi constància fefaent de la tramesa i recepció íntegres i del moment en què es van fer, els actes de comunicació es poden efectuar per aquells mitjans, amb el resguard acreditatiu de la seva recepció que escaigui.

Les parts i els professionals que intervinguin en el procés han de comunicar a les oficines judicials el fet de disposar dels mitjans abans indicats i la seva direcció.

Així mateix s'ha de constituir al Ministeri de Justícia un registre accessible electrònicament dels mitjans indicats i les direccions corresponents als organismes públics.

Quan constant la tramesa correcta de l'acte de comunicació pels mitjans tècnics esmentats, llevat dels practicats a través dels serveis de notificacions organitzats pels col·legis de procuradors, transcorrin tres dies sense que el destinatari accedeixi al seu contingut, s'entén que la comunicació ha estat intentada sense efecte i s'ha de procedir a lliurar-la en la forma establerta a l'article 161.

No obstant això, en cas que es produeixi l'accés transcorregut el termini esmentat però abans d'efectuada la comunicació mitjançant el lliurament, s'entén vàlidament realitzada la comunicació en la data que consti en el resguard acreditatiu de la seva recepció.

2. Quan l'autenticitat de resolucions, documents, dictàmens o informes presentats o transmesos pels mitjans a què es refereix l'apartat anterior només es pugui reconèixer o verificar mitjançant el seu examen directe o per altres procediments, poden ser presentats, no obstant això, en suport electrònic mitjançant imatges digitalitzades, en la forma prevista als articles 267 i 268 d'aquesta llei, si bé, en cas que alguna de les parts, el tribunal en els processos de família, incapacitat o filiació, o el Ministeri Fiscal, ho sol·licitin, aquells s'han d'aportar en el seu suport paper original, en el termini o moment processal que s'assenyali a aquest efecte.»

5è. L'article 267 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, queda redactat de la manera següent:

«Article 267. *Forma de presentació dels documents públics.*

Quan siguin públics els documents que s'hagin d'aportar de conformitat amb el que disposa l'article 265, es poden presentar per còpia simple, ja sigui en suport paper o, si s'escau, en suport electrònic a través d'imatge digitalitzada incorporada com a annex que ha d'anar signat mitjançant signatura electrònica reconeguda i, si se n'impugna l'autenticitat, es pot portar a les actuacions original, còpia o certificat del document amb els requisits necessaris perquè tingui els seus efectes probatoris.»

6è. L'article 268 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, queda redactat de la manera següent:

«Article 268. *Forma de presentació dels documents privats.*

1. Els documents privats que s'hagin d'aportar s'han de presentar en original o mitjançant una còpia autenticada pel fedatari públic competent i s'han d'unir a les actuacions o deixar-ne testimoni, amb devolució dels originals o còpies fefaents presentades, si ho sol·liciten els interessats. Aquests documents també es poden presentar mitjançant imatges digitalitzades, incorporades a annexos signats electrònicament.

2. Si la part només posseeix una còpia simple del document privat, pot presentar-la, ja sigui en suport paper o mitjançant imatge digitalitzada en la forma que descriu l'apartat anterior, que té els mateixos efectes que l'original, sempre que la conformitat d'aquella amb aquest no sigui qüestionada per qualsevol de les altres parts.

3. En cas que l'original del document privat estigui en un expedient, protocol, arxiu o registre públic, se n'ha de presentar una còpia autèntica o designar l'arxiu, protocol o registre, segons el que disposa l'apartat 2 de l'article 265.»

7è. L'article 274 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, queda redactat de la manera següent:

«Article 274. *Trasllat pel Tribunal de les còpies a les altres parts interessades, quan no intervinguin procuradors.*

Quan les parts no actuïn representades per un procurador, han de signar les còpies dels escrits i documents que presentin, i respondre de la seva exactitud, i el secretari judicial ha de lliurar les còpies esmentades a la part o parts contràries.

La presentació i el trasllat de les còpies es poden realitzar pels mitjans i amb el resguard acreditatiu de la seva recepció a què es refereix l'apartat 5 de l'article 135 d'aquesta Llei, quan es compleixin els pressupòsits i requisits que estableix.»

8è. L'article 276 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, queda redactat de la manera següent:

«Article 276. *Trasllat de còpies d'escrits i documents quan hi intervingui un procurador. Trasllat pel secretari judicial de l'escrit de demanda i anàlegs.*

1. Quan totes les parts estiguin representades per un procurador, cadascun d'aquests ha de traslladar amb caràcter previ als procuradors de la resta de parts les còpies dels escrits i documents que presentarà al Tribunal.

2. El procurador ha d'efectuar el trasllat lliurant al servei de recepció de notificacions a què al·ludeix l'apartat 3 de l'article 28 la còpia o còpies dels escrits i

documents, que s'han de destinar als procuradors de la resta de parts i litiscosors. El funcionari designat per a això ha de rebre les còpies presentades, que, una vegada datades i segellades, ha de lliurar a l'encarregat del servei, i a més el primer ha de signar un justificant conforme s'ha dut a terme el trasllat. L'esmentat justificant haurà de lliurar-se juntament amb els escrits i documents que es presentin al Tribunal.

Quan s'utilitzin els mitjans tècnics a què es refereixen els apartats 5 i 6 de l'article 135 d'aquesta Llei, el trasllat de còpies s'ha de fer de manera simultània a la presentació telemàtica de l'escrit i documents de què es tracti i s'entén efectuat en la data i hora que consti en el resguard acreditatiu de la seva presentació. En cas que el trasllat tingui lloc un dia i hora inhàbils a efectes processals de conformitat amb la llei s'entén efectuat el primer dia i hora hàbil següent.

3. El que disposen els apartats anteriors d'aquest article no és aplicable quan es tracti del trasllat de la demanda o de qualsevol altre escrit que pugui originar la primera compareixença en judici. En aquests casos, el procurador ha d'adjuntar còpies dels escrits esmentats i dels documents que s'hi adjuntin i el secretari judicial ha d'efectuar el trasllat de conformitat amb el que disposen els articles 273 i 274 d'aquesta Llei. Si el procurador omet la presentació d'aquestes còpies, els escrits es consideren no presentats o els documents no aportats, a tots els efectes.»

9è. L'article 278 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, queda redactat de la manera següent:

«Article 278. *Efectes del trasllat respecte del curs i còmput de terminis.*

Quan l'acte del qual s'hagi donat trasllat en la forma establerta a l'article 276 determini, segons la llei, l'obertura d'un termini per portar a terme una actuació processal, el termini comença el seu curs sense intervenció del Tribunal i s'ha de computar des de l'endemà de la data que s'hagi fet constar a les còpies lliurades o de la data en què s'entengui efectuat el trasllat quan s'utilitzin els mitjans tècnics a què es refereixen els apartats 5 i 6 de l'article 135 d'aquesta Llei.»

10è. L'article 318 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, queda redactat de la manera següent:

«Article 318. *Manera de producció de la prova per documents públics.*

Els documents públics tenen la força probatòria establerta a l'article 319 si s'aporten al procés en original o mitjançant còpia o certificat fefaent, ja siguin presentats aquests en suport paper o mitjançant document electrònic, o si, havent estat aportat per còpia simple, en suport paper o imatge digitalitzada, de conformitat amb el que preveu l'article 267, no se n'ha impugnat l'autenticitat.»

Segon.— Modificació del Reial decret legislatiu 2/1995, de 7 d'abril, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de procediment laboral.

1r. Es modifica l'article 44 del Reial decret legislatiu 2/1995, de 7 d'abril, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de procediment laboral, que queda redactat de la manera següent:

«Article 44.

1. Les parts han de presentar tots els escrits i documents en els registres dels jutjats i sales socials.

2. Quan les oficines judicials i els subjectes interventors en un procés disposin de mitjans tècnics

que permetin l'enviament i la recepció normal d'escriu iniciadors i altres escrits i documents, de tal manera que estigui garantida l'autenticitat de la comunicació i quedi constància fefaent de la tramesa i recepció íntegres i de la data en què es van fer, els escrits i documents es poden enviar per aquells mitjans, amb el resguard acreditatiu de la seva presentació que escaigui, de conformitat amb el que disposa l'apartat 5 de l'article 135 de la Llei d'enjudiciament civil.

2n. L'article 46 del Reial decret legislatiu 2/1995, de 7 d'abril, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de procediment laboral queda redactat de la manera següent:

«Article 46.

1. En la presentació d'escriu i documents, per part del funcionari designat a aquest efecte, s'ha d'estampar el segell corresponent en què s'ha de fer constar l'oficina judicial davant la qual es presenta i el dia i hora de la presentació. En tot cas, s'ha de donar a l'interessat un rebut amb aquesta indicació. També es pot fer constar la recepció d'escriu i documents en una còpia simple presentada per la part. Quan s'utilitzin els mitjans tècnics a què es refereix l'article 44 d'aquesta Llei, el sistema ha de tornar a l'interessat el resguard acreditatiu de la presentació a l'oficina judicial que escaigui de conformitat amb el que disposa l'apartat 5 de l'article 135 de la Llei d'enjudiciament civil.

2. El mateix dia o el dia hàbil següent, el secretari judicial ha de donar als escrits i documents el curs que correspongui.»

3r. L'article 56 del Reial decret legislatiu 2/1995, de 7 d'abril, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de procediment laboral queda redactat de la manera següent:

«Article 56.

1. Les citacions, notificacions i emplaçaments que es practiquin fora de la seu de l'oficina judicial s'han de fer, sigui quin sigui el destinatari, per correu certificat amb acusament de recepció, i el secretari ha de donar fe en les actuacions del contingut del sobre remès, i s'hi ha d'adjuntar l'acusament de recepció.

2. A l'exterior del sobre han de constar les advertències contingudes a l'article 57.3 d'aquesta Llei dirigides al receptor per al cas que no sigui l'interessat.

3. En el document d'acusament de recepció s'ha de fer constar la data del lliurament, i l'ha de signar el funcionari de Correus i el receptor. En cas que aquest no sigui l'interessat se n'ha de consignar el nom, document d'identificació, domicili i la seva relació amb el destinatari.

4. Es pot disposar que la comunicació es practiqui pel servei de telègraf o per qualsevol altre mitjà idoni de comunicació o de transmissió de textos si els interessats faciliten les dades indicatives per utilitzar-los. S'han d'adoptar les mesures oportunes per assegurar la recepció de l'acte comunicat, del qual ha de quedar constància en actuacions.

5. Quan la comunicació tingui lloc utilitzant mitjans electrònics, telemàtics, infotelecomunicacions o d'una altra classe semblant s'ha de realitzar de conformitat amb el que estableix l'article 162 de la Llei d'enjudiciament civil.»

Disposició final setena. *Modificació de la Llei 29/1987, de 18 de desembre, de l'impost sobre successions i donacions.*

Es modifica l'article 34 de la Llei 29/1987, de 18 de desembre, de l'impost sobre successions i donacions, que queda redactat de la manera següent:

«Article 34. *Normes generals.*

1. La competència per a la gestió i liquidació de l'impost correspon a les delegacions i administracions d'Hisenda o, si s'escau, a les oficines amb funcions anàlogues de les comunitats autònomes que tinguin cedida la gestió del tribut.

2. Les comunitats autònomes poden regular els aspectes sobre la gestió i liquidació d'aquest impost segons el que preveu la Llei 21/2001, de 27 de desembre, per la qual es regulen les mesures fiscals i administratives del nou sistema de finançament de les comunitats autònomes de règim comú i ciutats amb estatut d'autonomia. Quan la comunitat autònoma no hagi regulat els aspectes esmentats, s'han d'aplicar les normes establertes en aquesta Llei.

3. No obstant el que disposa l'apartat anterior, la competència per establir com a obligatori el règim d'autoliquidació de l'impost correspon a l'Estat, que ha d'introduir en la Llei de l'impost les comunitats autònomes en què s'hagi establert aquest règim.

4. D'acord amb el que disposa l'apartat anterior, s'estableix el règim d'autoliquidació de l'impost amb caràcter obligatori en les comunitats autònomes següents:

Comunitat Autònoma d'Andalusia.
Comunitat Autònoma d'Aragó.
Comunitat de Castella i Lleó.
Comunitat Autònoma de Catalunya.
Comunitat Autònoma de Galícia.
Comunitat Autònoma de la Regió de Múrcia.»

Disposició final vuitena. *Habilitacions normatives.*

Sens perjudici de les habilitacions contingudes en aquesta Llei, en particular les referides al ministre d'Economia i Hisenda, s'habilita el Govern per al desplegament, execució i compliment del que disposa aquesta Llei.

Disposició final novena. *Caràcter bàsic i títols competencials.*

1. Aquesta Llei té el caràcter de legislació bàsica de conformitat amb el que disposa l'article 149.1.11a i 13a de la Constitució, a excepció del capítol V, que es dicta, exclusivament, a l'empara de l'article 149.1.8a de la Constitució.

2. A més del caràcter bàsic establert a l'apartat anterior, els capítols II, III i VI, la disposició addicional primera i les disposicions finals primera, segona i tercera, es dicten, així mateix, de conformitat amb el que disposa l'article 149.1.6a i 8a de la Constitució.

Disposició final desena. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,
Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 7 de desembre de 2007.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO